

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 5Co/215/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4309211813
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oliver Kolenčík
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2021:4309211813.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Olivera Kolenčíka a sudcov JUDr. Vladimíra Pribulu a JUDr. Borisa Minksa, v spore žalobcu: JUDr. T. S., nar. XX. XX. XXXX, bytom N., M. trieda XX/XX, zastúpený JUDr. Jánom Havlátom, advokátom, so sídlom Bratislava, Rudnayovo nám. 1, proti žalovaným: 1. Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo vnútra SR, so sídlom Bratislava, Pribinova 2, 2. Ústav pamäti národa, so sídlom Bratislava, Miletičova 19, P. O. Box 29, IČO: 37 977 977, zastúpený: JUDr. Ing. Branislav Pecho, PhD, advokát, so sídlom Nitra, Piaristická 2, o náhradu škody, o odvolaní žalobcu a o odvolaní žalovaného 1/ proti rozsudku Okresného súdu Levice č. k. 6C/239/2009-2620 z 6. marca 2017, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd návrhy žalobcu na prerušenie konania **z a m i e t a**.
- II. Odvolanie žalovaného 1/ **o d m i e t a**.
- III. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku o zamietnutí zvyšnej časti žaloby voči žalovanému 1/ a zamietnutí žaloby voči žalovanému 2/ ako aj vo výrokoch o náhrade trov konania **p o t v r d z u j e**.
- IV. Žalovanému 1/ voči žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.
- V. Žalovanému 2/ voči žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Levice (do 30. 06. 2016 ako súd prvého stupňa v zmysle § 9 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, ďalej len „OSP“ a od 01. 07. 2016 ako súd prvej inštancie podľa § 12 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) rozsudkom č. k. 6C/239/2009-2620 z 6. marca 2017 uložil žalovanému v 1. rade povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 301.214,79 eura, a to do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Vo zvyšnej časti voči žalovanému v 1. rade, ako aj v plnom rozsahu voči žalovanému v 2. rade súd žalobu zamietol. Rozhodol, že žalobca a žalovaný v 1. rade nemajú právo na náhradu trov konania a žalovaný v 2. rade má právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Rozhodnutie právne odôvodnil s poukazom na ust. § 16, § 106 ods. 1, 2, § 420 ods. 1, 3, § 442 ods. 1, § 450 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka, § 1 písm. b/ bod 5, § 19 ods. 1, § 23 ods. 2, zákona č. 553/2002 Z. z. o sprístupnení dokumentov o činnosti bezpečnostných zložiek štátu 1939 - 1989 a o založení Ústavu pamäti národa a o doplnení niektorých zákonov (zákon o pamäti národa), § 9 ods. 1, 2, § 10 ods. 1, 2, § 59 ods. 7 zákona č. 40/1974 Zb. o zbere národnej bezpečnosti, § 82 ods. 1, § 78 ods. 5, § 78 ods. 7 zákona č. 171/1993 Z. z.

3. V odôvodnení rozhodnutia poukázal na to, že žalobou doručenou súdu dňa 09. 06. 2008 sa žalobca domáhal ochrany osobnosti a to v tom zmysle, že žiadal určiť, že žalobca nebol spolupracovníkom bývalej M.j bezpečnosti ako agent a evidencia žalobcu vo zväzkoch bývalej M. bezpečnosti ako agenta bola porušením jeho práva na ochranu osobnosti. Okrem toho žiadal, aby sa žalovaný zdržal

poskytovania, sprístupňovania alebo uverejňovania informácií o tom, že žalobca bol spolupracovníkom bývalej M. bezpečnosti ako agent a je povinný sprístupňovať zväzok bývalej M. bezpečnosti registračné číslo XXXXX, archívne číslo XXXXX výlučne spolu s týmto rozsudkom. Ďalším výrokom žiadal peňažnú sumu vo výške 1.000.000 Sk, skutkovo a právne vymedzenú ako nemajetkovú ujmu a posledným výrokom žiadal priznať právo uverejniť rozsudok na náklady žalovaného v denníkoch SME, PRAVDA, PLUS 1 Deň a v televízii MARKÍZA v rozsahu výroku č. 1 a súvisiacej podstatnej časti odôvodnenia, pričom suma nákladov sa určuje do výšky 300.000 Sk a výška preddavku sa určuje vo výške tejto sumy, ktorú je žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Ako žalovaný bola označená Slovenská republika - Ústav pamäti národa.

4. Uznesením zo dňa 25. 08. 2009 č. k. 6C/122/2008-255 súd pripustil, aby do konania vstúpil ďalší účastník - žalovaný v 2. rade, ako aj pripustil zmenu žaloby v znení podľa návrhu zo dňa 03. 08. 2009 (správne malo byť podľa návrhu doručeného dňa 03. 08. 2009) a posledným výrokom súd žalobu v časti o zaplatenie náhrady škody 214.845,29 eura žalobcovi žalovanými v 1., 2. rade, spoločne a nerozdielne vylúčil na samostatné konanie. Predmetné konanie sa vedie pod sp. zn. 6C/239/2009 a jeho predmetom je náhrada škody podľa § 16 Občianskeho zákonníka vo výške 214.845,29 eura za obdobie do 01. 08. 2007 do 31. 12. 2008.

5. V rámci námietky premlčania žalovaný v 2. rade uviedol, že je potrebné odlišiť zásah, ktorý mal spočívať v rozšírení informácie o spolupráci žalobcu s M. v masovokomunikačných prostriedkoch a ku ktorému došlo až takmer 3 roky po zverejnení informácie o spolupráci žalobcu s M. zo strany žalovaného v 2. rade. Za deň zverejnenia registračných protokolov považoval deň 16. 11. 2004 a mal za to, že ide o jednorazový úkon. Následne nadviazal na to námietkou absencie zákonného oprávnenia zastupovať štát v konaní o náhradu škody.

6. K absencii neoprávneného zásahu uviedol, že v právoplatnom výroku rozsudku Okresného súdu Levice zo dňa 18. 02. 2010 č. k. 6C/122/2008-308 súd rozhodol iba o zásahu, ktorý spočíval v evidencii žalobcu vo zväzkoch M. a iba vo vzťahu k tomu zásahu konštatoval, že bol porušením žalobcovho práva na ochranu osobnosti. V predmetnom výroku rozsudku nebolo určené, že takýto zásah vykonal žalovaný v 2. rade, resp. že za takýto zásah je žalovaný v 2. rade zodpovedný. Mal za to, že zverejnením žalobcu ako agenta M. si žalovaný v 2. rade splnil povinnosť uloženú § 19 Zákona o pamäti národa, ktorý neumožňuje posudzovať správnosť a dôvodnosť zápisov v registračných protokoloch; zákon rovnako tak neumožňuje registračné protokoly nezverejniť. Postupovať inak ako spôsobom stanoveným v zákone neumožňuje ani čl. 2 ods. 2 Ústavy SR.

7. K absencii vzniku škody namietal, že dokumenty a informácie predložené žalobcom za účelom preukázania vzniku a výšky škody neumožňujú vytvoriť si spoľahlivý obraz o vzniku škody a jej výške a ani o finančnej situácii žalobcu pri výkone advokácie. Mal za to, že pri analýze zníženia príjmov žalobcu z výkonu advokácie je nevyhnutné vychádzať z dlhšieho obdobia ako jeden rok a je potrebné detailne analyzovať príjmy žalobcu za obdobie minimálne 6 kalendárnych rokov pred udalosťou, na základe ktorej malo dôjsť k zníženiu príjmu žalobcu. Poukázal tiež na to, že k skončeniu zverejňovania došlo 12. 11. 2010. Následne namietal, že nie je splnená ani požiadavka existencie príčinnej súvislosti a to vo vzťahu k vedeniu evidencie, ako aj vo vzťahu k zverejneniu evidencie. Mal za to, že žalobca nepreukázal, že došlo k zníženiu množstva klientov, výnosov a ani objemu právnej práce v dôsledku zverejnenia evidencie žalobcu.

8. V neposlednom rade namietal absenciu zavinenia a to z dôvodu, že žalovaný v 2. rade v čase vedenia evidencie neexistoval, a preto nemohla existovať ani jeho vôľová a vedomostná zložka. Žalovaný v 2. rade zverejnil registračné protokoly M. na základe jasnej a jednoznačnej povinnosti uloženej zákonom o pamäti národa, ktorý neumožňoval takúto povinnosť si nesplniť. Na strane žalovaného v 2. rade preto nemohla byť vedomosť o tom, že uvedené konanie je neoprávnené a rovnako nemohla ani existovať vôľa konať neoprávnene.

9. Uznesením zo dňa 12. 12. 2014 č. k. 6C/122/2008-1419 (správne malo znieť č. k. 6C/239/2009-667) v spojení s opravným uznesením zo dňa 12. 12. 2014 č. k. 6C/239/2009-669 súd pripustil zmenu návrhu, na základe postupne doručovaných písomných podaní žalobcu, ktorými bol rozšírený uplatnený nárok voči žalovaným v 1. a 2. rade na zaplatenie sumy spoločne a nerozdielne a to z dňa 15. 12. 2010 na č. I. 38 súdneho spisu, z dňa 20. 12. 2011 na č. I. 78 súdneho spisu, z dňa 26. 07. 2012 na č. I. 100

súdneho spisu a napokon z dňa 20. 12. 2013 na č. I. 199 súdneho spisu a to tak, že predmetom konania je uplatnený nárok na zaplatenie náhrady škody v sume 871.182,79 eura.

10. V priebehu konania súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi, nachádzajúcimi sa v spise, ktoré boli stranám sporu doručované, resp. doslovným prečítaním oboznámené na pojednávaní a taktiež sa oboznámil s pripojenými spismi Okresného súdu Levice sp. zn. 16Cb/102/2009 a sp. zn. 6C/216/2007.

11. Okrem toho súd oboznámil časť spisu sp. zn. 6C/122/2008 a to jeho prečítaním, ako aj listiny oboznámené sa stali súčasťou príslušného spisu, z dôvodu hospodárnosti konania by bolo nevhodné ich opätovne zadávať a vykonávať. Súd má za to, že oboznámenie sa s listinami na pojednávaní a to ich prečítaním naplňuje zásadu ústnosti a priamosti, ktorá sa vyžaduje od každého jedného prejednávania veci. To, ktoré dôkazy súd vyhodnotí ako relevantné, a ktoré ako dokresľujúce skutkový stav, je na úvahe súdu, ktorý hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy a to každý jednotlivo a všetky vo vzájomnej súvislosti a v odôvodnení uvedie svoje hodnotenie, preto námietky žalovaného v 2. rade, že nie je možné prihliadať na tieto dôkazy, sú irelevantné.

12. V priebehu konania súd zistil, že u žalovaného v 1. rade je nesprávne označený orgán oprávnený konať za žalovaného v 1. rade, čo predstavovalo procesnú podmienku konania a túto v súčinnosti so žalobcom súd odstránil, v dôsledku čoho pre procesnú istotu rozhodol uznesením zo dňa 31. 01. 2017 č. k. 6C/239/2009-2385 tak, že pokračuje v konaní so žalovaným v 1. rade - Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo vnútra SR. Spolu s uznesením súd doručil žalovanému v 1. rade prílohy spočívajúce v žalobe, zmenách žaloby a termín pojednávania, ako aj poučenie strán sporu a vyzval žalovaného v 1. rade na oznámenie, akou formou sa oboznámi s obsahom spisu a to s poukazom na nariadený termín pojednávania.

13. Týmto krokom nedošlo k zmene žalovaného subjektu, ktorým od začiatku sporu bol štát, ale k zmene orgánu oprávneného za štát konať. Predmetné uznesenie spolu s predvolaním na pojednávanie, poučením, ako aj žalobou a zmenami žalôb, súd zaslal orgánu oprávnenému konať za štát. Okrem toho súd prípisom žiadal žalovaného v 1. rade o uvedenie spôsobu, akým sa chce oboznámiť s obsahom spisu, nakoľko išlo o rozsiahly spisový materiál, o čom súd žalovaného aj poučil. Predmetné podanie bolo žalovanému v 1. rade doručené dňa 01. 02. 2017, prečítané dňa 02. 02. 2017, avšak žalovaný na pojednávaní tvrdil, že až dňa 06. 02. 2017, čo však žiadnym spôsobom nepreukázal. Uvedené však nebolo podstatné, pretože pojednávanie bolo nariadené až na 06. 03. 2017, teda žalovaný v 1. rade mal mesiac na oboznámenie sa so spisom, pričom spôsob oboznámenia bol ponechaný na jeho úvahe.

14. Na poslednom pojednávaní po odstránení procesnej podmienky sa žalovaný v 1. rade vyjadril a uviedol, že žalobu voči nemu považuje za nedôvodnú a žiadal ju v celom rozsahu zamietnuť. Pre prípad úspechu v spore si uplatnil náhradu trov konania, ktorá bude vyčíslená na výzvu súdu. Mal za to, že SR zastúpená ktorýmkoľvek orgánom procesnej spôsobilosti nie je nositeľkou hmotnoprávnych práv a povinností v akomkoľvek konaní týkajúcom sa náhrady škody vyplývajúcej z ustanovenia Občianskeho zákonníka. Odvolal sa pritom na rozhodnutia krajských súdov v rámci Slovenskej republiky a rovnako aj judikatúru Najvyššieho súdu SR, ktorý žaloby, či už týkajúce sa ochrany osobnosti alebo náhrady škody z nej vyplývajúce voči SR zastúpenej Ministerstvom vnútra SR vždy v celom rozsahu zamietol z dôvodu nedostatku pasívnej vecnej legitímácie v spore. Len z opatrnosti uviedol, že vzhľadom na doterajší priebeh konania, s ktorým sa mal možnosť oboznámiť, nevidel, že by existovala preukázaná príčinná súvislosť medzi konaním ÚPN a znížením alebo hospodárskou stratou žalobcu. Rovnakým spôsobom nevidel, že by bola riadne preukázaná skutočná škoda, ktorá by z tohto dôvodu mala žalovanému vzniknúť.

15. Na základe vykonaného dokazovania súd z výpisu z internetovej stránky G., na ktorej sa nachádzajú E. zoznamy zistil, že sa žalobca nachádzal v predmetných zoznamoch ako spolupracovník M. v kategórii agent. Uvedená stránka bola spustená v novembri 2000. Okrem toho E. zoznamy boli prvýkrát zverejnené v roku 1992. Z potvrdenia žalovaného v 2. rade vyplývalo, že k zverejneniu registračných protokolov vedených Krajskou správou ZNB - Správa ŠTB Košice, ktoré obsahovali záznam o evidencii zväzku reg. č. XXXXX krycie meno „S.“ vedeného na T. S., narodeného XX. XX. XXXX, na internetovej stránke Ústavu pamäti národa došlo dňa 16. 11. 2004 na základe § 19 ods. 1 zákona č. 553/2002 Z. z. o sprístupňovaní dokumentov o činnosti bezpečnostných zložiek štátu 1939 - 1989 a o založení Ústavu

pamäti národa a o doplnení niektorých zákonov. Z monitoringu médií vyplývalo, že správa sa objavila dňa 30. 07. 2007, na stanici TV Markíze.

16. Zistil ďalej, že Okresný súd Levice rozsudkom zo dňa 18. 02. 2010 č. k. 6C/122/2008-308 určil, že žalobca nebol spolupracovníkom bývalej M. bezpečnosti ako agent a evidencia žalobcu vo zväzkoch bývalej M. bezpečnosti ako agenta bola porušením jeho práva na ochranu osobnosti. Žalovanému v 2. rade bola uložená povinnosť sprístupňovať zväzok bývalej M. bezpečnosti registračné číslo XXXXX archívne číslo XXXXX výlučne s týmto rozsudkom. Okrem toho súd priznal žalobcovi právo uverejniť právoplatný rozsudok v denníkoch SME, PRAVDA, PLUS 1 Deň a v televízii MARKÍZA v rozsahu výroku, v znení: „Žalobca Q.. T. S., K. ul. č. XX, XXX XX R. nebol spolupracovníkom bývalej Štátnej bezpečnosti ako agent a evidencia žalobcu vo zväzkoch bývalej Štátnej bezpečnosti ako agenta bola porušením jeho práva na ochranu osobnosti“ a súvisiacej, podstatnej časti odôvodnenia. Vo zvyšku súd žalobu zamietol a o náhrade trov si vymienil rozhodnúť až po právoplatnosti rozhodnutia. Rozsudok nadobudol právoplatnosť okrem časti výroku o zamietnutí žaloby, priznania uverejnenia výroku a náhrady trov konania dňa 10. 03. 2010. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca, v dôsledku čoho Krajský súd v Nitre ako odvolací súd uznesením zo dňa 11. 11. 2010 č. k. 9Co/108/2010-382 rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej zamietajúcej časti vo vzťahu k žalovanému v 1. rade potvrdil a rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej zamietajúcej časti a v napadnutej vyhovujúcej časti, týkajúcej sa priznania práva žalobcovi uverejniť právoplatný rozsudok vo vzťahu k žalovanému v 2. rade zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Žalovanému v 1. rade náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. K uvedenému záveru súd dospel na základe potvrdenia žalobcu o štúdiu na Univerzite Pavla Jozefa Šafárika v Košiciach, Právnickej fakulte v čase od 09. 09. 1983 do 01. 06. 1987, kedy štúdium úspešne ukončil štátnou záverečnou skúškou. V študijnom spise boli za obdobie zimného semestra ak. roku 1986/1987 evidované potvrdenia pracovnej neschopnosti od 10. 11. 1986 do 18. 11. 1986. Okrem toho v spise bolo predložené Memorandum zo dňa 28. 05. 1984, vypracované por. W. S., Záväzok podpísaný žalobcom zo dňa 25. 06. 1984, Záznam o získaní k spolupráci zo dňa 26. 06. 1984, podpísaný náčelníkom 1. oddelenia npor. Q.. VI. W., por. W. S., náčelníkom 2. odboru S-M., kpt. J.. V. E., Vyhodnotenie zo dňa 08. 01. 1986, podp. por. Dr. W. S., Záverečná správa zo dňa 04. 08. 1986, podpísaná náčelníkom 1. oddelenia kpt. Q.. M. W., npor. W. S., náčelníkom 2. odboru S-M., kpt. J.. V. E..

17. Ministerstvo vnútra viedlo spisový materiál, registračné číslo XXXXX, krycí jméno S., registrovaný dne 12. 03. 1984, ukončený dne 21. 08. 1986. Následne bolo uvedené meno a priezvisko osoby: T. S., nar. XX. XX. XXXX, registračné číslo XXXXX, druh spisu K. (prečiarknutý), P., útvar, odbor oddelenie S-M. Košice, 2. odbor, 1. odd., dátum XX. XX. XXXX, XX. XX. XXXX. Súčasťou spisového materiálu bol aj záznam o predaní a prevzatí zväzku alebo spisu a tiež zoznam dokumentov. Okrem toho dňa 25. 01. 1978 bol vydaný rozkaz ministra vnútra Československej socialistickej republiky - Smernice pro práci se spolupracovníky kontrarozvědky a příslušné dokumenty. Svedok W. S. dňa 26. 05. 2009 uviedol, že nepozná žalobcu, nestretol sa s ním, ani s ním neudržiaval žiadne kontakty. Podpis na zväzku zo dňa 25. 06. 1984 je pravdepodobne jeho, teda je to jeho písmo. K veci uviedol, že spis je tzv. spisom stola, čo znamená, že spis vytvoril iba na základe tlakov zhora, nakoľko potrebovali mať vykázaný nábor aj medzi študentmi právnickej fakulty. Svedok Q.. M. W. dňa 26. 05. 2009 uviedol, že žalobcu nepozná, nevie, komu patrí podpis na zväzku, v rozhodnej dobe sa dosť často tvorili takéto druhy falzifikovaných spisov, údaje boli poväčšine vymyslené, resp. neboli založené na pravdivých skutočnostiach. Žalobca zásah do osobnostných práv osvedčil aj notárskou zápisnicou č. N 9/2008, Nz 3625/2008, NCRIs 3612/2008.

18. Na zasadnutí predsedníctva Slovenskej advokátskej komory dňa 07. 03. 2008 boli schválené všeobecné etické požiadavky na členov volených orgánov komory a členov Komisie pre regionálnu činnosť tak, že člen orgánu nemôže byť evidovaný v záznamoch Ústavu pamäti národa, nemôže mať podližnosti voči Slovenskej advokátskej komore, nebolo mu uložené právoplatné disciplinárne opatrenie. Okrem toho boli vypočutí svedkovia J.. Z. V. (potvrdil, že keď sa z médií zistilo, že žalobca mal spolupracovať s M., došlo k prerušeniu, resp. obmedzeniu spolupráce), J.. C. A. (potvrdil, že žalobca nepostúpil do vyšších kruhov LCI a to z dôvodu správ v médiách), Z. S. (potvrdila zhoršenie vzťahu žalobcu s pánom S.), J. S. (potvrdil, že žalobca mal u nich paušál s tým, že pre jeden prípad so záložnou zmluvou bola odmena 2 a pol až 3 milióny, k ukončeniu činnosti došlo hneď po odvysielaní), Q.. R. S. (potvrdil odliv klientely u žalobcu, ako aj to, že neposielal svojich klientov k nemu v dôsledku spolupráce s M. a taktiež zdôraznil, že pokles príjmov zaznamenaný u neho nebol, roky 2008-2009 boli boomom, roky 2010 - 2012 ustálené a roky 2013 - 2014 pokles), Q.. V. T. (potvrdil, že odkázal klienta na žalobcu, avšak táto osoba odmietla spoluprácu s štbákom, čo sa týkalo príjmov, za medzník označil rok 2010 a od roku

2007 u neho nedošlo k poklesu príjmov), Q.. B. W. (uviedol, že vo vzťahu k jeho príjmom vie uviesť toľko, že hospodárska kríza príjem advokátov nepoznačila. Okrem toho potvrdil, že po prevalení aféry bolo žalobcu menej vidno na súde), J.. P. R. (potvrdil, že v minulosti posielal ľudí za žalobcom, avšak potom už nie, pretože prestali s ním komunikovať tí klienti, ktorých na neho odporučil). Dr. T. F. čestne prehlásil, že v dôsledku pôsobenia žalobcu vo funkcii guvernéra Lions Club International D-122 Czech Republic a Slovak Republic, ako aj v iných funkciách, nedošlo k zhoršeniu medziľudských vzťahov. Potvrdil, že žalobca mal sťažené podmienky v dôsledku poškodenej povesti, ale poukázal na rozhodnutie súdu.

19. V konaní vedenom pod sp. zn. 6C/122/2008 následne žalobca zobral žalobu späť v časti práva žalobcu uverejniť rozsudok na náklady žalovaného v denníkoch SME, PRAVDA, Plus 1 deň a v televízii Markíza v rozsahu výroku, v ktorom sa určuje, že žalobca nebol spolupracovníkom bývalej M. bezpečnosti ako agent a evidencia žalobcu vo zväzkoch bývalej M. bezpečnosti ako agenta bola porušením jeho práva na ochranu osobnosti, preto súd uznesením zo dňa 24. 10. 2012 č. k. 6C/122/2008-784 v tejto časti konanie zastavil. Predmetom sporu tak zostala len ochrana osobnosti.

20. Zo zoznamu klientov za roky 2001 až 2012 súd zistil, že v roku 2001 mal žalobca 65 prijatých vecí, v roku 2002 - 72 prijatých vecí, v roku 2003 - 73 prijatých vecí, v roku 2005 - 76 prijatých vecí, v roku 2006 - 72 prijatých vecí, v roku 2007 - 47 prijatých vecí (z toho do 31. 07. 2007 - 41 vecí a po 01. 08. 2007 - 6 vecí), v roku 2008 - 26 prijatých vecí, v roku 2009 - 29 prijatých vecí, v roku 2010 - 26 prijatých vecí, v roku 2011 - 8 prijatých vecí, v roku 2012 - 17 prijatých vecí.

21. Zo správy Daňového úradu Nitra vyplynulo, že žalobca mal príjem za rok 2001 vo výške 1.682.482 Sk a výdaj 792.527 Sk, za rok 2002 mal príjem vo výške 2.069.940 Sk a výdaj 953.631 Sk. Za roky 2003 - 2006 boli predložené daňové priznania, výkaz o majetku a záväzkoch, výkaz o príjmoch a výdavkoch, z ktorých vyplývalo, že v roku 2003 príjmy z podnikania mal vo výške 2.108.933 Sk, výdavky 1.857.779 Sk, v roku 2004 príjmy z podnikania mal vo výške 2.011.298 Sk, výdavky 1.334.374 Sk, v roku 2005 príjmy z podnikania mal vo výške 2.721.345 Sk, výdavky 1.485.360 Sk, v roku 2006 príjmy z podnikania mal vo výške 3.332.214 Sk, výdavky 1.959.742 Sk. Ďalej boli predložené potvrdenia o zúčtovaných a vyplatených príjmoch fyzických osôb zo závislej činnosti, o zrazených preddavkoch na daň z týchto príjmov a o priznanom a vyplatenom daňovom bonuse na vyživované deti za obdobie rokov 2004 a 2005 spoločnosťou Poistovňa Cardif Slovakia, a.s.

22. Okrem toho boli predložené peňažné denníky, knihy záväzkov, knihy pohľadávok, pokladničné knihy, výkazy o príjmoch a výdavkoch, výkazy o majetku a záväzkoch za obdobie 01. 08. 2006 - 31. 12. 2007, peňažný denník, kniha záväzkov, kniha pohľadávok, pokladničná kniha, pokladničná kniha v eur, pokladničná kniha v CZK, výkaz o príjmoch a výdavkoch, výkaz o majetku a záväzkoch za obdobie roka 2008, dokladová zostava podľa účtovných mesiacov a doklady, súvaha, výkaz ziskov a strát za obdobie od 01. 11. 2008 do 31. 12. 2008, účtovný denník, kniha záväzkov, kniha pohľadávok, pokladničná kniha, súvaha, výkaz ziskov a strát za obdobie roka 2009, účtovný denník, kniha záväzkov, kniha pohľadávok, pokladničná kniha, súvaha, výkaz ziskov a strát za obdobie roka 2010, účtovný denník, kniha záväzkov, kniha pohľadávok, pokladničná kniha, súvaha, výkaz ziskov a strát za obdobie roka 2011, účtovný denník, kniha záväzkov, kniha pohľadávok, pokladničná kniha, súvaha, výkaz ziskov a strát za obdobie roka 2012, prehľad stavu, daňové odpisy dlhodobého majetku za rok 2008, rekonštrukcia nebytového priestoru, výsledovka 2009, výsledovka 2010, výsledovka 2011, výsledovka 2012, z ktorých vyplývalo, že príjem ovplyvňujúci daň za obdobie od 01. 08. 2006 do 31. 12. 2006 predstavoval sumu 1.505.602,88 Sk, od ktorej sa odpočítal príjem dosiahnutý z prenájmu nehnuteľností v sume 63.000 Sk a taktiež výdavky v sume 1.077.919,20 Sk, základ dane - čistý príjem pred zdanením predstavoval sumu 364.683,68 Sk, ku ktorej ak sa pripočíta DPH vo výške 19 %, ide o sumu 433.973,58 Sk. Za obdobie 01. 01. 2007 do 31. 07. 2007 príjem ovplyvňujúci daň predstavoval sumu 4.489.724,25 Sk, od ktorej bolo potrebné odpočítať príjem z prenájmu nehnuteľností 189.000 Sk a taktiež výdavky 658.211,90 Sk, základ dane - čistý príjem pred zdanením predstavoval sumu 3.642.512,35 Sk, ku ktorej bolo potrebné pripočítať 19 % DPH a výsledná suma bola 4.334.589,70 Sk, teda čistý príjem vrátane DPH pred zdanením za obdobie od 01. 08. 2006 do 31. 07. 2007 predstavoval sumu 4.468.563,28 Sk. Za obdobie od 01. 08. 2007 do 31. 12. 2007 predstavoval príjem ovplyvňujúci daň sumu 745.916,97 Sk, od ktorej sa odpočítal príjem dosiahnutý z prenájmu nehnuteľností v sume 126.000 Sk a taktiež výdavky v sume 702.597,80 Sk, základ dane - čistý príjem pred zdanením predstavoval sumu -82.680,83 Sk, ku ktorej ak sa pripočíta DPH vo výške 19 %, ide o sumu -98.390,19 Sk. Okrem toho za rok 2007 príjmy z podnikania predstavovali sumu 5.235.642 Sk a výdavky 1.366.222 Sk. Za obdobie 01. 01. 2008 do 31. 07. 2008 príjem ovplyvňujúci daň

predstavoval sumu 1.834.634,20 Sk, od ktorej bolo potrebné odpočítať príjem z prenájmu nehnuteľností 84.000 Sk a taktiež výdavky 1.060.523,10 Sk, základ dane - čistý príjem pred zdanením predstavoval sumu 690.111,10 Sk, ku ktorej bolo potrebné pripočítať 19 % DPH a výsledná suma bola 821.232,21 Sk, teda čistý príjem vrátane DPH pred zdanením za obdobie od 01. 08. 2007 do 31. 07. 2008 predstavoval sumu 722.842,02 Sk. Za rok 2008 celkovo príjmy ovplyvňujúce daň predstavovali sumu 2.317.207,26 Sk, výdavky 1.914.600,80 Sk. Z výsledovky za rok 2009 vyplývalo, že náklady boli 42.046,34 eura, bez DPH v sume 40.779,24 eura a výnosy vo výške 47.263,29 eura, teda čistý príjem bol v sume 7.936,10 eura (základ dane 6.668,99 eura + DPH). Z výsledovky za rok 2010 vyplývalo, že náklady boli 65.509,53 eura, výnosy 62.818,41 eura, teda výsledkom bol strata - 2.691,12 eura. Z výsledovky za rok 2011 vyplývalo, že náklady boli v sume 55.555,72 eura, výnosy 41.654,93 eura, teda výsledkom bola strata - 13.900,79 eura. Z výsledovky za rok 2012 vyplývalo, že náklady boli v sume 55.438,17 eura, výnosy 48.577,91 eura, teda výsledkom bola strata - 6.860,26 eura. Okrem toho boli predložené aj iné príjmy a to z výkonu činnosti pre Slovenskú advokátsku komoru a taktiež zmluva o nájme, výpoveď, ako aj dlhodobý hmotný majetok.

23. Z daňových odpisov dlhodobého majetku za rok 2008 vo výške 225.460 Sk vyplývalo, že ide o súčet odpisov - nebytový priestor M. tr. XX, byt v A., kuchyňa, sedacia súprava, avšak ani jedna z uvedených vecí nepatrila do dlhodobého majetku súvisiaceho s výkonom advokácie, preto ani neboli zahrnuté do výdavkov pre účely výpočtu čistého príjmu dosiahnutého v roku 2008.

24. Dňa 31. 12. 2000 žalobca uzatvoril so spoločnosťou IMA INVEST, s.r.o., zmluvu o poskytnutí právnej pomoci s paušálnou odmenou 22.500 Sk. Okrem toho dňa 31. 12. 2003, 31. 12. 2004, 01. 10. 2005, uzatvorili dodatky k zmluve a dňa 28. 08. 2007 došlo k vypovedaniu zmluvy o poskytnutí právnej pomoci. Dňa 16. 06. 2009 spoločnosť IMA INVEST, s.r.o., uzatvorila zmluvu o poskytovaní právnej pomoci so spoločnosťou CONSULTA, v.o.s. advokátska kancelária a táto zastupovala spoločnosť aj v konaní pred Okresným súdom Nitra sp. zn. 9C/184/2010, sp. zn. 27Rob/235/2011, sp. zn. 12C/36/2010, sp. zn. 25Ro/4/2010, ako aj spoločnosť IMA ALFA, s.r.o. v konaní sp. zn. 27Cb/61/2010. Okrem toho spoločnosť IMA INVEST, s.r.o., udeľovala plné moci aj ďalším advokátom Q.. Q. W., F.. Q.. Q. E., E., a ďalším. Dňa 01. 02. 2011 žalobca uzatvoril so spoločnosťou Poistovňa Cardif Slovakia, a.s. Zmluvu o poskytovaní právnej pomoci a následne uzatvoril s predmetnou spoločnosťou aj dodatky a to zo dňa 01. 04. 2002, 03. 01. 2005. Dňa 20. 01. 2000 uzatvoril Zmluvu o poskytnutí právnej pomoci žalobca so spoločnosťou Cardif Slovakia, a.s. K ukončeniu došlo z dôvodu spolupráce a to k roku 2008 (viď. prehlásenie J.. F. S.). Okrem toho žalobca mal uzatvorené zmluvy o poskytnutí právnych služieb so spoločnosťou Prvá Komunálna Finančná, a.s. a to zo dňa 02. 01. 2007 a zo dňa 02. 01. 2009.

25. Z výpisu z obchodného registra vyplývalo, že žalobca dňa 28. 06. 2008 založil spoločnosť PROXIMA REAL NITRA, s.r.o. a je v nej aj spoločníkom, ako aj konateľom. Dňa 23. 01. 2008 založil spoločnosť R & E & B s.r.o. a je v nej jediným spoločníkom a konateľom. Dňa 17. 02. 2012 založil spoločnosť GRAND PROMOTION, s.r.o., a je v nej spoločníkom, ako aj konateľom. Dňa 11. 04. 2013 založil spoločnosť DuaGroup, s.r.o., a je v nej spoločníkom. Z daňových priznaní uvedených spoločnosťami následne vyplynulo, že spoločnosť PROXIMA REAL NITRA, s.r.o. v roku 2008 neprodukovala žiadne výnosy, v roku 2009 vo výške 1,89 eura, v roku 2010 vo výške 0,12 eura, v roku 2011 vo výške 0,12 eura, v roku 2012 vo výške 0,03 eura. Spoločnosť R & E & B s.r.o., v roku 2008 mala výnosy vo výške 35 Sk, v roku 2009 vo výške 10.143,37 eura, v roku 2010 vo výške 6.788,50 eura, v roku 2011 vo výške 0 eur, v roku 2012 vo výške 0,17 eura.

26. Z faktúry žalobcu č. 23/2007 vyplývalo, že spoločnosti IMA INVEST, s.r.o. bola fakturovaná suma 2.576.350 eur za konzultácie, poradenstvo a právne úkony vykonané v zmluvnom vzťahu IMA INVEST, s.r.o., - Lidl Slovenská republika, v.o.s., ktoré boli vykonané do 08. 06. 2007. Na základe faktúr č. 1/2000 - 24/2008 (č. I. 1.102- 1.217) bol preukázaný zmluvný vzťah medzi žalobcom a spoločnosťou Poistovňa Cardif Slovakia, a.s., pričom sporné boli faktúry č. 1/2008, 3/2008, 5/2008 a 24/2008 a z nich vyplývalo, že pokiaľ išlo o faktúru č. 1/2008, touto bola fakturovaná odmena za úkony vykonané v mesiaci december 2007, faktúru č. 3/2008, touto bola fakturovaná odmena za vyhotovenie správy audítorom týkajúcej sa obdobia roka 2007, faktúru č. 5/2008, touto bola fakturovaná odmena za poskytnutie stanoviska, faktúru č. 24/2008, touto bola fakturovaná odmena - vyúčtovanie odmeny po skončení veci evidovanej v zozname klientov pod č. 38 v roku 2007. Okrem toho boli vystavené aj faktúry č. 1/2010 a 9/2010 a predložené odvolanie plnomocenstva v súvislosti s faktúrou č. 9/2010 a taktiež plnomocenstvo zo dňa 07. 06. 2007 a taktiež faktúra 8/2009, ktorá rovnako ako faktúra č. 1/2010 znela na poskytnutie Prehľadu

neukončených právnych sporov, teda išlo o administratívny úkon. Rovnako tak boli predložené aj obidva prehľady neukončených právnych sporov a taktiež výpis z obchodného registra spoločnosti Poisťovňa Cardiff Slovakia, a.s. Žalobca taktiež predložil príjmové pokladničné doklady od 08. 08. 2006 do 15. 12. 2008, ako aj výpis z účtu zo dňa 06. 12. 2012, 26. 08. 2015, 16. 09. 2011, 28. 10. 2011 a taktiež evidenciu paušálnych a hromadných vecí za roky 2010, 2011, 2012.

27. Z vyjadrenia Q. F., primátora V. N. zo dňa 17. 09. 2007 zaslaného žalobcovi vyplynulo, že „odvolávajúc sa na naše viaceré rozhovory o poskytovaní právnej pomoci pre mesto Nitra Vám žiaľ musím oznámiť, že o Vaše služby nemáme záujem. Informácie uvedené v médiách o Vašej údajnej spolupráci so Štátnou bezpečnosťou sú pomerne značným rizikom pre uzatvorenie Dohody o spolupráci. Mrzí nás to o to viac, že o Vaše služby sme pred medializovaním uvedenej záležitosti mali veľký záujem“. Z elektronickej správy zaslanej referent právnik Mestského úradu v Nitre dňa 10. 07. 2014 vyplývalo, že medzi Mesto Nitra a Q.. V. V. bola dňa 17. 05. 2004 uzatvorená Zmluva o poskytnutí právnej pomoci, ktorou sa zmluvné strany dohodli na odmene vo výške 1.500 Sk za jeden právny úkon. Dňa 18. 05. 2004 uzatvorilo Mesto Nitra Zmluvu o poskytovaní právnej pomoci s V.. M. B., v ktorej bola zmluvnými stranami odmena dohodnutá vo výške 25.000 Sk.

28. Z vyhlásenia Q.. V. K. vyplývalo, že v priebehu roku 2011 z dôvodu pracovnej vyťaženia a najmä v priebehu roku 2012 aj z dôvodu kolízie viacerých záujmov pri zastupovaní, opakovane komunikoval s konateľom spoločnosti IMA INVEST, s.r.o., o znovu obnovení dôvery vo vzťahu k predošlému právnenému zástupcovi, t. j. žalobcovi. Prácu žalobcu hodnotil ako prácu vysokej odbornej úrovne s využitím nemalých skúseností advokáta dlhodobo vykonávajúceho svoje povolania. Okrem toho žalobcu považoval za profesionála so zodpovedajúcou úrovňou morálnych a charakterových vlastností. V dôsledku jeho apelu najskôr boli žalobcovi odstúpené menšie záležitosti a následne bol požiadaný aj o zastupovanie v kolíznej veci.

29. Z rozhodnutí - uznesenie Krajského súdu v Nitre zo dňa 30. 09. 2013 sp. zn. 6Co/188/2013, uznesenie Okresného súdu Nové Mesto n/Váhom zo dňa 12. 10. 2011 sp. zn. 2Er/836/2011, uznesenie Okresného súdu Nitra zo dňa 29. 11. 2012 sp. zn. 23Rob/620/2011, platobného rozkazu Okresného súdu Nitra zo dňa 04. 05. 2015 sp. zn. 28Cb/54/2015, rozsudku pre zmeškanie Okresného súdu Žilina zo dňa 23. 12. 2014 sp. zn. 10Cb/250/2014, uznesenia Okresného súdu Bratislava II zo dňa 17. 12. 2014 sp. zn. 24cb/206/2014, platobného rozkazu Okresného súdu Nitra zo dňa 24. 06. 2014 sp. zn. 16 Rob/107/2014, uznesenia Okresného súdu Nitra zo dňa 31. 01. 2013 sp. zn. 7C/65/2011, uznesenia Okresného súdu Nitra zo dňa 05. 01. 2012 sp. zn. 23Rob/602/2011, platobného rozkazu Okresného súdu Nitra zo dňa 21. 11. 2011 sp. zn. 10 Ro/283/2011, uznesenia Ústavného súdu SR čl. I. ÚS 412/2013-22 zo dňa 15. 06. 2016, uznesenia Okresného súdu Žilina zo dňa 08. 02. 2016 sp. zn. 33Er/6585/2014, uznesenia Krajského súdu v Nitre zo dňa 13. 11. 2014 sp. zn. 9Co/779/2014, uznesenia Okresného súdu Nitra zo dňa 03. 07. 2014 sp. zn. 7C/134/2012, uznesenia Krajského súdu v Nitre zo dňa 30. 09. 2013 sp. zn. 6Co/188/2013, uznesenia Krajského súdu v Nitre zo dňa 31. 05. 2013 sp. zn. 26Cob/47/2013, platobného rozkazu Okresného súdu Nitra zo dňa 14. 03. 2013 sp. zn. 29Rob/19/2013, uznesenia Okresného súdu Nitra zo dňa 01. 03. 2013 sp. zn. 28Cb/15/2013, uznesenia Okresného súdu Bratislava V zo dňa 10. 05. 2016 sp. zn. 21Cb/23/2013, rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 18. 05. 2015 sp. zn. 10C/206/2013, uznesenia Krajského súdu v Nitre zo dňa 30. 01. 2015 sp. zn. 6Co/10/2015 vyplývalo, že žalobca zastupoval spoločnosť IMA INVEST, s.r.o., v súdnych konaniach.

30. Rovnako tak žalobca zastupoval spoločnosť IMA INVEST, s.r.o., resp. pána S. v konaniach Okresný súd Piešťany sp. zn. 6Cb/1/2008 a sp. zn. 7Cb/37/2008, Okresný súd Levice sp. zn. 16Cb/102/2009 a sp. zn. 6C/216/2007, Okresný súd Nové Mesto nad Váhom sp. zn. 17C/116/2004, Okresný súd Nitra sp. zn. 10Ro/283/2011, sp. zn. 23Rob/602/2011, sp. zn. 23Rob/620/2011 a sp. zn. 7C/65/2011. Uvedené vyplynulo zo žiadostí podaných v zmysle zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám, avšak ostatné konania uvedené v žiadostiach sú mimo sporného obdobia, a preto ani neboli predmetom skúmania.

31. Zo spisu vedeného na Okresnom súde Levice sp. zn. 6C/216/2007 súd zistil, že spoločnosť IMA INVEST, s.r.o., zastúpená žalobcom podala návrh na začatie konania dňa 28. 05. 2007. Vo veci bolo najskôr rozhodnuté platobným rozkazom, ktorý však bol zrušený, preto súd vo veci nariadil pojednávanie. Podaním zo dňa 07. 11. 2007 žalobca v mene spoločnosti IMA INVEST, s.r.o. zaslal súdu vyjadrenie, že navrhovateľ súhlasí s tým, aby súd rozhodol o predmetnej veci bez nariadenia

pojednávania. Napriek tomu sa konalo pojednávanie dňa 29. 11. 2007, ktorého sa za navrhovateľa zúčastnil žalobca osobne a upravil petit žaloby, ako aj žiadal náhradu trov právneho zastúpenia. Zo spisu vedeného na Okresnom súde Levice sp. zn. 16Cb/102/2009, pôvodne vedenom pod sp. zn. 16Cb/91/2000, súd zistil, že J. S. zastupoval žalobca a po 01. 08. 2007 v mene J. S. vykonal úkony a to dňa 04. 11. 2008 podal vyjadrenie k mimoriadnemu dovolaniu, v rámci ktorého predložil aj plnomocenstvo zo dňa 04. 11. 2008, ako aj predložil plnomocenstvo zo dňa 15. 01. 2010 a následne mu boli doručované všetky podania a rozhodnutia zo strany súdu. Odvolanie zo dňa 27. 07. 2010 podal však sám J. S.. Následne súd nariadil pojednávanie, pričom podaním zo dňa 18. 11. 2011 žalobca zaslal súdu ospravedlnenie a žiadosť o odročenie z dôvodu akútneho ochorenia. Okrem toho uviedol, že jeho zastúpenie iným advokátom nie je možné, nakoľko jeho mandant s tým nesúhlasí a trvá výslovne na jeho osobnej účasti. Opätovne však späťvzatie návrhu doručil sám J..

32. Medzi žalobcom a žalovaným v 2. rade sa viedli aj mimosúdne rokovania, ktoré neboli popreté a boli preukázané žiadosťou o prerokovanie a splnenie nároku na náhradu škody zo dňa 29. 07. 2010, žiadosťou o prerokovanie a splnenie nároku na náhradu škody zo dňa 21. 12. 2010, žiadosťou o prerokovanie a splnenie nároku na náhradu škody zo dňa 21. 12. 2011, žiadosťou o prerokovanie a splnenie nároku na náhradu škody zo dňa 20. 12. 2013 a žiadosťou o prerokovanie a splnenie nároku na náhradu škody - odpoveď zo dňa 16. 01. 2014.

33. Následne žalobca predložil súdu aj Daňové priznania za hospodársky rok, Výkaz o príjmoch a výdavkoch a to za obdobia 01. 01. 2006 - 31. 07. 2006, 01. 08. 2006 - 31. 07. 2007, 01. 08. 2007 - 31. 07. 2008, 01. 08. 2008 - 31. 07. 2009, 01. 08. 2008 - 31. 12. 2008, 01. 01. 2009 - 31. 07. 2009, 01. 08. 2009 - 31. 07. 2010, 01. 08. 2010 - 31. 07. 2011, 01. 08. 2011 - 31. 07. 2012, 01. 08. 2012 - 31. 12. 2012, výsledovku analyticky po mesiacoch od 01. 08. 2006 do 31. 12. 2012, prehľad DP za hospodárske roky od 01. 01. 2006 - 31. 12. 2012, z ktorých vyplývalo, že za hospodársky rok od 01. 08. 2006 do 31. 07. 2007, čistý príjem bez DPH bol vo výške 4.007.196,03 Sk, t. j. 133.014,54 eura, s DPH 4.768.563,28 Sk, t. j. 158.287,30 eura, za hospodársky rok od 01. 08. 2007 do 31. 07. 2008, čistý príjem bez DPH bol vo výške 611.016,10 Sk, t. j. 20.282 eur, s DPH 727.109 Sk, t. j. 24.135,60 eura, za hospodársky rok od 01. 08. 2008 do 31. 07. 2009, časť roka 2008, čistý príjem bez DPH - 123.324,60 Sk, t. j. - 4.093,62 eura, s DPH - 146.756,27 Sk, t. j. - 4.871,42 eura, časť roka 2009, čistý príjem bez DPH - 2.942,12 eura, s DPH - 3.501,12 eura, za hospodársky rok od 01. 08. 2009 do 31. 07. 2010, čistý príjem bez DPH 32.867,82 eura, s DPH 39.112,705 eura, za hospodársky rok od 01. 08. 2010 do 31. 07. 2011, čistý príjem bez DPH - 23.245,99 eura, s DPH -27.895,18 eura, za hospodársky rok od 01. 08. 2011 do 31. 07. 2012, čistý príjem bez DPH - 13.605,42 eura, s DPH -16.326,50 eura, za hospodársky rok od 01. 08. 2012 do 31. 12. 2012, čistý príjem bez DPH - 10.042,41 eura, s DPH - 12.050,89 eura.

34. Z tabuľky príjmov žalobcu zostavenej žalovaným vyplývalo, že príjmy z advokácie v eurách boli: rok 2001 - 36.340 eur, rok 2002 - 46.084 eur, rok 2003 - 50.926 eur, rok 2004 - 46.228 eur, rok 2005 - 67.187 eur, rok 2006 - 87.864 eur, rok 2007 - 50.653 eur a to aj s neštandardnou odmenou 2.576.350 Sk, rok 2008 - 70.532 eur, rok 2009 - 45.668 eur, rok 2010 - 62.811 eur, rok 2011 - 39.439 eur, rok 2012 - 47.127 eur, rok 2013 - 50.375 eur.

35. V rámci úvah provinštančný súd uviedol, že ak zásahom do práva na ochranu osobnosti vznikne majetková ujma (škoda), dotknutý subjekt môže okrem nárokov uvedených v ustanovení § 13 Občianskeho zákonníka uplatniť aj právo na náhradu škody, ak sú splnené podmienky zodpovednosti za škody podľa § 420 Občianskeho zákonníka. Škodou sa podľa § 16 Občianskeho zákonníka má na mysli majetková ujma, ktorú možno vyjadriť v peniazoch. Škoda vo forme majetkovej ujmy môže vzniknúť napr. v prípade, ak by neoprávneným zásahom do osobnosti podnikateľa - fyzickej osoby, bola tomuto podnikateľovi spôsobená škoda, konkrétne vo forme ušlého zisku (pozri § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Vzhľadom na to, že v tomto prípade ide o náhradu spôsobenej škody, prichádza do úvahy použitie zmierňovacieho práva podľa ustanovenia § 450 Občianskeho zákonníka.

36. Podľa ustálenej judikatúry „ušlý zisk ako druh majetkovej ujmy (škody) spočíva v nedosiahnutí toho, čoho by poškodený pri neexistencii škodnej udalosti za normálnych okolností, pri pravidelnom behu vecí, dosiahol. Ušlý zisk teda znamená stratu očakávaného prínosu. Pri posudzovaní ušlého zisku nepostačuje len pravdepodobnosť zvýšenia majetku poškodeného v budúcnosti, ale musí byť stanovené naisto, že pri pravidelnom behu vecí, pokiaľ by nebolo protiprávne konanie škodcu, mohol poškodený dôvodne očakávať zvýšenie svojho majetku. Pri výške ušlého zisku je určujúce, akému majetkovému

prospechu, ku ktorému malo reálne dôjsť, zabránilo konanie škodcu, resp. o aký reálne dosiahnuteľný (nie hypotetický) prospech poškodený prišiel. Je teda nutné vychádzať z čiastky, ktorú by v predmetnom období za obvyklých podmienok poškodený získal s prihliadnutím na náklady vynaložené na dosiahnutie tohto zisku, prípadne na náklady na dosiahnutie tohto zisku potrebnými“ (NS SR sp. zn. 5 M Cdo 1/2011).

37. Zaoberajúc sa námietkou nedostatku pasívnej vecnej legitímácie, súd mal za to, že základnou skutočnosťou v predmetnom spore je tá skutočnosť, že k zásahu došlo evidenciou žalobcu vo zväzkoch bývalej M. bezpečnosti ako agenta (viď. rozsudok Okresného súdu Levice zo dňa 18. 02. 2010 č. k. 6C/122/2008-308) a nie zverejnením. Následne vychádzajúc z ústavného zákona č. 542/1992 Zb. bolo potrebné konštatovať, že ČSFR zanikla uplynutím 31. 12. 1992, týmto dňom zanikli aj jej ozbrojené a bezpečnostné zložky a jej nástupníckymi štátmi sa stali Slovenská republika a Česká republika. Na území Slovenskej republiky bolo v zákonoch č. 204/1991 Zb. a č. 171/1993 Z. z. zakotvené, že ak sa v iných zákonoch alebo všeobecne záväzných právnych predpisoch hovorí o Zbore národnej bezpečnosti, Verejnej bezpečnosti alebo o príslušníkoch Zboru národnej bezpečnosti alebo Verejnej bezpečnosti, rozumie sa tým Policajný zbor alebo policajti. Jednou zo zložiek ZNB bola aj M. (§ 9 ods. 1, ods. 2 zákona č. 40/1974 Zb.) Z uvedeného podľa názoru prvoinštančného súdu vyplývalo, že Zbor národnej bezpečnosti (teda aj M.) sa považuje za Policajný zbor. Zodpovednosť za škodu spôsobenú príslušníkmi Zboru národnej bezpečnosti niesol štát - ČSSR zastúpený Federálnym ministerstvom vnútra alebo ministerstvami vnútra republík (§ 59 ods. 7 zákona č. 40/1974 Zb.). Inak tomu nie je ani v súčasnosti - štát v zastúpení Ministerstvom vnútra SR zodpovedá za škodu spôsobenú Policajným zborom alebo policajtom v súvislosti s plnením ich úloh ustanovených zákonom (§ 78 ods. 5, ods. 7 v spojení § 82 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z. z.), a preto súd ustálil, že za konanie W. S., ktorý založil spis, a Q.. M. W., ktorý spis kontroloval a bol nadriadeným W. S., obidvaja príslušníci Zboru národnej bezpečnosti, je zodpovedný štát v zastúpení Ministerstvom vnútra SR, teda pasívne vecne legitimovaným subjektom v predmetnom spore je žalovaný v 1. rade a nie žalovaný v 2. rade.

38. Ohľadom nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v 2. rade je potrebné zdôrazniť, že žalovaný v 2. rade ako verejnoprávna ustanovizeň má zákonné splnomocnenie spracovať evidenčné záznamy z protokolov a zväzkov a ďalších evidenčných pomôcok M. z obdobia rokov 1939 - 1989 a v rámci toho uvedené materiály zverejňovať v elektronických médiách. Jeho činnosť je zameraná na evidenciu archívnych materiálov, no nemá právo do nich vstupovať a zasahovať s cieľom meniť obsah, upravovať a ani posudzovať pravdivosť alebo nepravdivosť evidovaných skutočností. Evidenčné zväzky okrem toho predstavujú nenahraditeľné svedectvo o historickom období, v ktorom vznikli, a preto sú kultúrnym dedičstvom národa. Naviac, ani ustanovenie § 17 ods. 2 zákona č. 553/2002 Z. z. neupravuje zodpovednosť žalovaného v 2. rade za obsah zväzkov, ale upravuje výlučne jeho povinnosť vydať pre potreby znaleckej činnosti originál zachovaného osobného zväzku alebo personálneho (kádrového) spisu na žiadosť právnickej osoby. S poukazom na uvedené súd bol toho názoru, že nemožno vykladať toto ustanovenie ako základ pre pasívnu vecnú legitímáciu žalovaného v 2. rade, a preto ustálil, že žalobu voči žalovanému v 2. rade pre nedostatok pasívnej vecnej legitímácie je potrebné v plnom rozsahu zamietnuť.

39. Prvoinštančný súd zaoberal námietkou premlčania. Žalovaný v 2. rade zverejnil nepravdivú informáciu v novembri 2004, avšak počiatok plynutia objektívnej premlčacej doby bolo možné ustáliť až odo dňa, keď prestalo prichádzať k zásahu do osobnostného práva žalobcu, t. j. dňa 21. 11. 2010. Nemožno poskytnúť právnu ochranu tvrdeniu, že začiatok plynutia premlčacej doby nastáva okamihom vzniku zásahu, keď zásah trvá a počas celej jeho existencie dochádza k poškodzovaniu žalobcu. S poukazom na uvedené bolo potrebné ustáliť, že dňa 22. 11. 2010 začala plynúť objektívna premlčacia doba a uplynula až dňa 22. 11. 2013. V rámci objektívnej premlčacej doby plynie zároveň subjektívna premlčacia doba, ktorá začína plynúť vždy po uplynutí relevantného obdobia, za ktoré škoda vznikla, avšak v tomto ohľade nemožno súhlasiť so žalobcom, že by subjektívna lehota mohla skončiť neskôr ako objektívna a to i napriek tomu, že jej dĺžka nebola vyčerpaná. Vychádzajúc zo zákonného ustanovenia je potrebné ustáliť, že subjektívna premlčacia doba vždy končí zároveň s objektívnou premlčacou dobou, preto ak žalobca podal doplnenie petitu žaloby, v rámci ktorého žiadal navýšenie sumy o 166.519,61 eura dňa 23. 12. 2013, v tomto ohľade je potrebné žalobný nárok považovať za premlčaný. Na uvedenom nemení nič ani skutočnosť, že žaloba bola podaná pred uplynutím premlčacej doby, pretože súd rozhoduje o každej zmene petitu samostatným uznesením s tým, že túto zmenu nemusí pripustiť, ak sú splnené zákonom stanovené predpoklady a vtedy žalobca musí podať samostatný návrh. Rovnako tak sa z každej zmeny petitu hradí súdny poplatok, ako aj musí mať náležitosti predpokladané zákonom, a

preto zmenu petitu je potrebné považovať za nový návrh, ktorým sa uplatňuje ďalší predmet konania, resp. samostatná suma.

40. Predmetom sporu v nepremlčanom rozsahu bola suma 704.663,18 eura (od 01. 08. 2007 do 31. 12. 2011) a táto aj ohraničovala rozsah náhrady škody. Bolo pritom irelevantné, že podľa tvrdení žalobcu škoda aj naďalej vznikala, pretože v tomto ohľade súd poukazuje na prevenčnú povinnosť, ktorá zo strany žalobcu riadne dodržaná nebola. V uvedenom význame je potrebné vytknúť žalobcovi, že žiadnym spôsobom neinformoval verejnosť, či už sám alebo prostredníctvom médií tak, ako to pôvodne žaloval, že jeho evidencia bola neoprávnená. Namiesto toho zotrval v stave, kedy široká verejnosť bola v nevedomosti o právoplatnom rozhodnutí a ponechal len na žalovanom v 2. rade, ktorý rozširoval informácie o predmete sporu, často krátko v jednostrannom ponímaní. V tomto ohľade však je potrebné podotknúť aj tú skutočnosť, že žalovaný v 2. rade v predmetnom spore nekonal tak, aby zamedzil vzniku škody u žalobcu, keď naďalej nepriamo šírila medzi verejnosťou informáciu, či právoplatné rozhodnutie súdu ohľadom evidencie žalobcu je správne a poukazyval na to, že ak by sa odvolal, možno by výsledok sporu bol iný. Uvedené je špekulatívne konanie, očierňujúce v prvom rade žalobcu a naďalej šírenie informácie, ktorá bola právoplatným rozhodnutím, rozhodnutá ako nesprávna, a preto sa žalovaný v 2. rade mal tak správať a rešpektovať toto rozhodnutie. Teda bolo potrebné ustáliť, že ohľadom všeobecnej prevenčnej povinnosti pochybili obidve strany sporu, v dôsledku čoho je irelevantné, že žalobcovi škoda vzniká aj naďalej a taktiež je irelevantné tvrdenie žalovaného v 2. rade, že žalobca si môže týmto spôsobom zabezpečovať doživotnú rentu a vyrovnávať podnikateľské riziko. Rovnako tak neprichádza do úvahy, aby rovnaký nárok žalobca v budúcnosti opätovne úspešne žaloval, čo bolo preukázané aj tým, že po roku 2013 nedochádzalo k ďalším zmenám žalobného petitu, preto aj v tomto ohľade námietky žalovaného v 2. rade neobstoja.

41. Predpoklady zodpovednosti boli naplnené u žalovaného v 1. rade, keďže zodpovedal aj za konanie príslušníkov Zboru národnej bezpečnosti a títo spôsobili, že evidencia žalobcu vo zväzkoch bývalej M. bezpečnosti ako agenta bola porušením jeho práva na ochranu osobnosti, čo bolo judikované rozsudkom Okresného súdu Levice zo dňa 18. 02. 2010 č. k. 6C/122/2008-308, teda bolo potrebné konštatovať, že bol u žalovaného v 1. rade naplnený prvý predpoklad na priznanie náhrady škody a to neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti.

42. Druhým predpokladom na priznanie náhrady škody je vznik majetkovej škody a toto bola medzi stranami sporu najspornejšia otázka, ako aj si vyžiadala najväčšie dokazovanie. V prvom rade bolo potrebné ustáliť rozhodné obdobie. Aplikujúc čl. 4 CSP, keďže zákon nestanovil takéto ustanovenie, súd vychádzal z ustanovení najbližších a musel dospieť k záveru, že či už pri výpočte v pracovnoprávných sporoch alebo aj v rodinnoprávných sporoch sa vychádza z výpočtu za posledných 12 kalendárnych mesiacov, nakoľko tieto odzrkadľujú najpravdepodobnejší základ pre výpočet príjmu osoby. Keďže k udalosti došlo uprostred roka, žalobca súdu predložil okrem riadnych daňových priznaní, aj výpočet zisku z hospodárskych rokov, z ktorého nakoniec súd vychádzal a to z dôvodu, že v zmysle vyššie uvedeného bolo potrebné hospodársky rok pozostávajúci z 12 po sebe idúcich kalendárnych mesiacov považovať za najpravdepodobnejší predpoklad pre určenie výšky ušlého zisku. V tomto ohľade neobstoja námietky žalovaného v 2. rade, pretože v danom prípade nejde len o pána S., ktorého výpoveď je spochybnená, ale ide aj o tú skutočnosť, že došlo k preukázanému poklesu bežnej klientely (1. polrok 2007 - 41 vecí, 2. polrok 2007 - 6 vecí, rok 2008 - 26 vecí, rok 2009 - 29 vecí, rok 2010 - 26 vecí, rok 2011 - 8 vecí, rok 2012 - 17 vecí), rovnako tak žalobcovi prestal plynúť príjem zo zmlúv o spolupráci, ako aj stratil klientelu, týkajúcu sa bankopoistenia. Námietky, týkajúce sa založenia iných spoločností (PROXIMA REAL NITRA, s.r.o., a R & E & B s.r.o.), boli irelevantné, nakoľko žalobca v konaní preukázal ich nulový zisk, resp. spoločnosť R & E & B, s.r.o., prenajíma byt žalobcu, a taktiež žalovaný v 2. rade nepreukázal, že by ich existencia ovplyvnila podnikateľský výsledok žalobcu. Navyše, irelevantné boli tvrdenia, týkajúce sa spoločností GRAND PROMOTION, s.r.o. a spoločnosti DuaGroup, s.r.o, ktoré boli založené v rokoch 2012 a 2013, teda po preskúmanom období. Rovnako tak, skutočnosť, že žalobca je regionálnym zástupcom Slovenskej advokátskej komory pre Nitriansky kraj, nastala až po právoplatnom rozhodnutí súdu a teda potom ako došlo k zníženiu príjmu žalobcu. Predtým žalobca túto funkciu, ako ani inú funkciu v Slovenskej advokátskej komore vykonávať nemohol a to s poukazom na zasadnutie predsedníctva Slovenskej advokátskej komory dňa 07. 03. 2008. Pokiaľ išlo o spoločnosti Prvá Komunálna Finančná, a.s., WESPA, s.r.o., Poist'ovňa Cardif Slovakia, a.s., týmto žalobca poskytoval právnu pomoc ako paušálnym klientom a to na základe zmlúv o poskytovaní právnych služieb, v dôsledku čoho tieto spoločnosti neboli uvádzané v zozname klientov, okrem jednej veci IMA INVEST, s.r.o., ktorá bola prijatá

po ukončení zmluvy, preto bola uvedená v tomto zozname, resp. vtedy, ak bola vec zverená na základe plnomocenstva, pričom tieto veci žalobca riadne uviedol v zozname klientov, ako aj uviedol platby iných klientov, ktoré sa zhodovali s prevzatými vecami. Uvedené svedčí o pravdivosti tvrdenia žalobcu a účelovosti námietok žalovaného v 2. rade. Následne žalobca vysvetlil faktúry č. 1/2008, 3/2008, 5/2008 a 24/2008 a to tak, že pokiaľ išlo o faktúru č. 1/2008, touto bola fakturovaná odmena za úkony vykonané v mesiaci december 2007, faktúru č. 3/2008, touto bola fakturovaná odmena za vyhotovenie správy audítorom týkajúcej sa obdobia roka 2007, faktúru č. 5/2008, touto bola fakturovaná odmena za poskytnutie stanoviska, faktúru č. 24/2008, touto bolo fakturované vyúčtovanie odmeny po skončení veci evidovanej v zozname klientov pod č. 38 v roku 2007. Rovnako tak vysvetlil faktúry č. 1/2010 a č. 9/2010, pričom faktúra č. 1/2010 bola vyhotovená dňa 04. 01. 2010 s dátumom dodania služby rovnakého dňa a znejúca na sumu 154,06 eura, ktorá bola uhradená dňa 13. 01. 2010 a týkala sa vyhotovenia Prehľadu neukončených správnych sporov k 31. 12. 2009. Následne faktúra č. 9/2010 vyhotovená dňa 05. 02. 2010 s dátumom dodania služby dňa 04. 02. 2010 znejúca na sumu 6.084,26 eura sa týkala odmeny za poskytnutie právnych služieb vo veci, ktorá bola prevzatá dňa 07. 06. 2007. K vypovedaniu plnomocenstva v predmetnej veci došlo dňa 29. 01. 2010, preto dovtedy žalobca zastupoval spoločnosť Poisťovňu Cardif Slovakia, a.s., aj v predmetnej veci a patrila mu odmena. Čo sa týkalo výpočtu ušlého zisku spolu s DPH, súd mal za to, že žalobca je platcom DPH a výrok rozhodnutia bude predstavovať jeho príjem, v dôsledku čoho mu vznikne povinnosť odviesť z neho daň z pridanej hodnoty, a preto je potrebné vychádzať zo súm s DPH. Navyiac, uvedenú námietku žalovaný v 2. rade iným spôsobom nerozvinul, zameral sa len na to, že aj tak žalobca DPH neodvedie, čo však nemožno považovať za pravdivé tvrdenie. Rovnako tak sa súd nestotožnil s tvrdením žalovaného v 2. rade, že žalobca si uplatňuje náhradu škody aj za škodu spôsobenú inej osobe, pretože v tomto ohľade je potrebné poukázať, že žalobca je jediným spoločníkom spoločnosti, teda sa podieľa na hospodárskom výsledku spoločnosti v plnom rozsahu, a preto nesie zodpovednosť aj za stratu, ktorú musí následne doplniť a naďalej poskytuje právne služby.

43. Ohľadom dlhodobého hmotného majetku vytýkaného žalovaným v 2. rade v roku 2008, je potrebné uviesť, že išlo o byt vo vlastníctve žalobcu a na tento byt si žalobca bral úver, avšak ide o osobný majetok žalobcu a táto položka pri výpočte ušlého zisku zohľadnená nebola. Rovnako tak neboli zohľadnené ani príjmy z prenájmu a taktiež výdavky na tento prenájom.

44. V roku 2007 žalobca obdržal od spoločnosti IMA INVEST, s.r.o. jednorazovú odmenu vo výške 2.576.350 Sk, ktorú však súd nezohľadnil v základe pre výpočet ušlého zisku. Napriek tomu, že žalobca sa snažil navodiť dojem aj spolu so svedkom p. S., že takáto odmena bola bežná, súdu takáto skutočnosť zrejme nebola. Bolo potrebné prihliadnuť na príjmy za minulé roky a v žiadnom z nich sa neodrzakadľuje takto vysoká jednorazová odmena, pričom táto odmena sa netýkala náhrady trov konania, ktoré žalobcovi patrili za úspešné spory, v rámci ktorých zastupoval spoločnosť IMA INVEST, s.r.o., resp. jej konateľa. Navyiac, súd musel prihliadnuť aj na spochybenie výpovede p. S. a jeho schopnosť vyjadriť skutočný stav, preto nebolo možné brať do úvahy vetu, že za celé obdobie odmenu dostal dvakrát. Okrem toho slovo dvakrát nezakladá pravidelnosť, čo sa snažil navodiť žalobca, a preto v tomto ohľade súd od zisku odpočítal vyššie uvedenú sumu. Nebolo by v záujme spravodlivosti, aby žalovaný v 1. rade niesol zodpovednosť za odmenu, ktorá nebola ani len predpokladaná v budúcnosti, teda nebolo možné dospieť k záveru o nejakej pravdepodobnosti. Čo sa však týkalo sumy 433.498 Sk, tejto výnimočnosti strany sporu nepreukázali, práve naopak súd mal za to, že ide o odmenu za poskytnutie právnych služieb, a preto ju riadne zohľadnil v hospodárskom výsledku. Navyiac, nešlo o výnimočne vysokú sumu tak, ako bola jednorazová odmena vo výške 2.576.350 Sk.

45. Naproti tomu, námietky týkajúce sa kúpy BMW za sumu 68.270 eur v roku 2010 a jeho odpisy, súd neuznal, pretože prihliadol na to, že žalobca vložil do spoločnosti sumu, ktorá prevyšovala hodnotu motorového vozidla (dňa 14. 07. 2010 sumu 75.000 eur) a taktiež bolo potrebné prihliadnuť na skutočnosť, že odpisy sú riadnou účtovnou kategóriou, takou istou ako každý zákonne vynaložený jednotlivý výdavok v súvislosti s výkonom podnikateľskej činnosti, a preto nebolo možné jednotlivú účtovnú operáciu vyňať z hospodárskeho výsledku. Navyiac, ani po zohľadnení odpisov motorového vozidla, súd nevzhladol akékoľvek neporovnateľné výkyvy vo výdavkoch, ktoré boli počas jednotlivých rokov v porovnateľnej výške. Samozrejme odzrkadľovali potreby spoločnosti, resp. žalobcu, avšak nie v tak obširnom rozsahu, ktorý by navodil dojem o neúčelnosti výdavkov. Rovnako tak bolo potrebné súhlasiť so žalobcom, že odpisy motorových vozidiel vykonával aj v rokoch 1995 až 1998, 2003 až 2006 a to bez hospodárskej straty. Naproti tomu, v roku 2014 už k odpisu motorového vozidla nedochádzalo,

napriek tomu žalobca vykazoval v účtovníctve stratu, a preto aj s poukazom na uvedené skutočnosti, nebolo možné súhlasiť so žalovaným v 2. rade o potrebe neprihliadania na odpisy motorového vozidla.

46. Čo sa týkalo okolností pôsobiacich na zníženie príjmu žalobcu, ani jednu z namietaných okolností (nárast advokácie, neflexibilitu, neznalosť cudzích jazykov, elektronizáciu), žalovaný v 2. rade nepreukázal. Práve naopak, vychádzajúc z výpovedí ďalších advokátov, s rovnakou kredibilitou ako žalobca, vyplynulo, že nárast advokácie žiadnym spôsobom nezasiahol do ich príjmov. Rovnako tak z tabuliek predložených nielen žalobcom, ale aj žalovaným v 2. rade vyplývalo, že nárast advokácie nastal už v období pred udalosťou a táto skutočnosť do príjmov žalobcu nezasiahla. Navyiac, tvrdenie o nedostatočnej flexibilitate, neznalosti cudzích jazykov, či elektronizácii, súd považoval za nepodloženú hypotetickú možnosť žalovaného v 2. rade, avšak žiadnym spôsobom nepopierajúcu pokles príjmov v dôsledku škodovej udalosti. Rovnako tak skutočnosť, že žalobca sa venoval charitatívnej oblasti na medzinárodnej úrovni v rámci organizácie Lions Club International, nemožno hodnotiť za negatívny vplyv na výkon advokátskej činnosti. Okrem toho, v tomto ohľade si žalovaný v 2. rade protirečí, keď na jednej strane uvedené hodnotí ako negatívne dôsledky na advokátku činnosť a následne poukazuje na fotografiu žalobcu s primátorom mesta Nitra v žoviálnej nálade. Uvedené hodnotiac vo vzájomných súvislostiach bolo pre súd skôr prínosom pre výkon advokácie žalobcu, ako negatívnym dôsledkom, pretože aj touto cestou si mohol žalobca zabezpečiť ďalšiu klientelu, resp. uzatvárať finančne výhodné kontrakty. Okrem toho bolo potrebné poukázať aj na to, že hospodárska kríza zvýšila počet súdnych sporov v dôsledku narušenia platobnej disciplíny dlžníkov, a preto aj túto skutočnosť bolo potrebné zhodnotiť v prospech tvrdení žalobcu.

47. Navyiac, čo sa týkalo tvrdenia, že žalobca plní funkciu zástupcu Slovenskej advokátskej komory pre Nitriansky kraj, ide len o funkciu technického charakteru a do tejto funkcie bol žalobca vymenovaný až v roku 2010, t. j. po právoplatnosti rozsudku súdu prvého stupňa. Dovtedy nemohol vykonávať žiadnu funkciu, pretože tomu bránilo uznesenie Slovenskej advokátskej komory ako bolo uvedené vyššie. Najviac námietok ohľadom výšky škody bolo produkovaných k spolupráci žalobcu so spoločnosťou IMA INVEST, s.r.o., resp. jej konateľom, a preto súd hodnotil uvedenú skutočnosť aj samostatne a mal za to, že nesporné z vykonaného dokazovania bolo to, že J. S. prerušil spoluprácu so žalobcom. Aj keď nie v takom rozsahu, ako to bolo pôvodne deklarované, pretože z vykonaného dokazovania nesporne vyplynulo, že J. S. nevypovedal už udelené plné moci, preto žalobca dokončil niektoré spory a vznikol mu nárok na náhradu trov konania v súdnych sporoch. Taktiež bolo preukázané, že po roku 2011 opätovne zastupoval J. S., resp. jeho spoločnosti najskôr v drobných sporoch a následne vo veľkej kauze, pozostávajúcej z viacerých súdnych sporov. Išlo o vec týkajúcu sa nájmovej zmluvy medzi Rímskokatolíckou cirkvou a spoločnosťou IMA INVEST, s.r.o. a išlo o konania vedené pod sp. zn. 28cb/15/2013, sp. zn. 29Rob/19/2013, sp. zn. 26Cob/47/2013, sp. zn. 6Co/188/2013, sp. zn. 7C/134/2012, 9Co/779/2014, sp. zn. 33Er/6585/2015. Ostatné konania vyplývajúce zo súdneho spisu boli tzv. drobnými spormi, ktoré boli ukončené po vykonaní jedného, či dvoch úkonov, a navyiac boli zadané po roku 2011, teda uvedené potvrdilo vysvetlenie žalobcu vzniknutej situácie. Uvedené potvrdil aj Q. V. K. a taktiež bolo nesporné, že po roku 2007 žalobca nebol jediným zástupcom J. S., ako aj došlo k ukončeniu zmluvy o spolupráci, v dôsledku čoho žalobca stratil trvalý príjem a výhradné zastupovanie. Okrem toho na uvedenom bolo potrebné zaznamenať pozitívum v predmetnom spore, spočívajúce v znížení straty žalobcu.

48. Neobstálo ani tvrdenie žalovaného v 2. rade ohľadom toho, že správa od Mesta Nitra nepreukazovala, že by Mesto Nitra zastúpené primátorom nerokovalo so žalobcom a malo záujem uzatvoriť zmluvu o poskytovaní právnych služieb. Vypovedala len o tom, že malo uzatvorené zmluvy s dvomi advokátmi, avšak nevylučovala, že by uzatvorila zmluvu aj so žalobcom tak, ako to vyplývalo z písomného vyjadrenia primátora mesta.

49. Rovnako tak neobstála internetová diskusia, ktorú súd hodnotil za irelevantnú a to najmä z toho dôvodu, že bola nejasná. Na jednej strane bola vyjadrená spokojnosť so žalobcom a následne bolo vyjadrené osočovanie zo strany jedného užívateľa. Okrem toho proti tomuto kroku sa bránil aj žalobca a to podaním trestného oznámenia, avšak výsledok zrejmy v konaní nebol, ako ani s poukazom na irelevantnosť tohto príspevku, nebolo dôvodné čakať na výsledok.

50. Následne sa súd zaoberal aj namietaním preukázania ušlého zisku a mal za to, že Občiansky zákonník v ustanoveniach § 442 až § 450 upravuje spôsob a rozsah náhrady škody na veciach a na

zdraví a pri usmrtení poškodeného. Náhrada škody je proces, v rámci ktorého sa zisťujú okolnosti vzniku zodpovednosti za škodu, najmä kto za škodu zodpovedá a aká výška škody sa má uhradiť poškodenému. Prostredníctvom náhrady škody sa má poškodený dostať do takého majetkového stavu, ako keby ku škode vôbec nedošlo (restitutio in integrum). Pod rozsahom náhrady škody sa rozumie kvantitatívna stránka náhrady škody, teda koľko má škodca alebo subjekt zodpovedný za spôsobenú škodu poskytnúť poškodenému ako náhradu spôsobenej škody. Škodou, ktorá sa tu má nahradiť, vyjadruje úbytok majetku poškodeného. Pojem „rozsah náhrady škody“ Občiansky zákonník nevymedzuje. Vychádza sa z diferenčnej hypotézy, ktorou sa preslávil nemecký právnik F. Mommsen. Podľa nej znamená rozsah škody porovnanie skutočného majetkového stavu poškodeného s hypotetickým stavom, ktorý by tu bol, keby nenastala škodová udalosť (Würthwein, S.: Schadensersatz für Verlust der Nutzungsmöglichkeit einer Sache oder für entgangene Gebrauchsvorteile? Zur Dogmatik des Schadensersatzrechts. Tübingen: Mohr Siebeck 2001, s. 392 a nasl.).

51. Napriek tomu, že v Občianskom práve platí zásada úplnej reparácie, nemožno majetok poškodeného takmer nikdy uviesť do pôvodného stavu (do stavu pred vznikom škody), poškodenému sa má vykompenzovať majetková strata do tej miery, aby sa eliminovali všetky negatívne dôsledky spôsobené vznikom škody. To sa týka najmä škody na veciach, škody na strate príjmu (ušlý zisk) vo forme zárobku, dôchodku alebo ušlého výživného a škody vo forme nákladov na liečenie a na pohreb poškodeného. V prípade nemajetkovej ujmy (priama ujma na zdraví vo forme bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia, ujma na osobnosti podľa § 13 ods. 2 OZ), kedy výšku majetkovej ujmy nemožno peňažne vyčíslieť, sa hradí tzv. fiktívna náhrada škody.

52. Škodou je každá majetková ujma, ku ktorej došlo nedovoleným alebo protiprávnym konaním iného subjektu, za čo tento subjekt zodpovedá. Obsahom pojmu majetková škoda tak, ako ju jednotne zadefinovala judikatúra (R 55/1971), je zmenšenie majetku poškodeného. Ďalej musí byť škoda reálna, t. j. musí existovať v čase, keď poškodený od škodcu požaduje náhradu škody, pretože len tvrdenie, že škoda vznikne v budúcnosti, nie je postačujúce. Škoda je reálna aj vtedy, keď nie je premlčaná (pozri § 106 Občianskeho zákonníka). Ušlý zisk je v podstate ušlým majetkovým prospechom a spočíva v nenastalom zväčšení (rozmnožení) majetku poškodeného, ktoré bolo možno odôvodnene očakávať vzhľadom na pravidelný priebeh vecí, ak by nedošlo k škodovej udalosti. Okolnosť, že pri určení výšky ušlého zisku sa vychádza zo sumy, ktorú by za normálnych okolností - nebyť škodnej udalosti - získal poškodený zo svojej činnosti, s prihliadnutím na náklady, ktoré by musel na dosiahnutie týchto výnosov vynaložiť, nevylučuje možnosť vzniku skutočnej škody.

53. Podľa názoru judikatúry sa za ušlý zisk považuje ujma spočívajúca v tom, že u poškodeného nedôjde v dôsledku škodovej udalosti k rozmnoženiu majetkových hodnôt, hoci sa to dalo s ohľadom napr. na povahu prevádzky poškodenej právnickej alebo fyzickej osoby očakávať. V podstate ide o ušlý majetkový prospech (prírastok na majetku) (R III/1967, s. 51 ods. 5). Ušlý zisk (predtým „iná škoda“) je ujma spočívajúca v tom, že u poškodeného nedôjde v dôsledku škodovej udalosti k rozmnoženiu majetkových hodnôt, hoci sa to dalo očakávať (R 55/1971, s. 153 ods. 2). Nestačí teda hypotetický ušlý zisk, ale musí vždy ísť o zisk, ktorý sa dal reálne očakávať, čo so sebou prináša povinnosť vierohodného preukázania zo strany poškodeného. Preto je vecou každého prípadu, ako súd posúdi v konkrétnej situácii nárok poškodeného na úhradu ušlého zisku.

54. Ušlý príjem advokáta - Údaje o výdavkoch a príjmoch v priznaní k dani z príjmov fyzických osôb nie sú jediným hľadiskom pre určenie výšky priemerného zárobku podnikateľa - advokáta, ale len východiskom a jednou z okolností, z ktorých možno vychádzať pri určení priemerného zárobku poškodeného, nie dôkazom o skutočných príjmoch a výdavkoch v súvislosti s výkonom jeho profesie (Ro NS ČR z 24. 01. 2001, sp. zn. 25 Cdo 2026/1998). Určenie výšky ušlého zisku nie je ľubovoľné a musí byť vykonané tak, aby bola zistená jeho pravdepodobná výška blížiac sa podľa bežného uvažovania istote (Ro NS ČR z 31. 01. 1996, sp. zn. II Odon 15/1996). Pojem škody je však v obchodnom práve širší a ako ušlý zisk sa v obchodnom práve nenahrádza škodcom nepredvídateľná škoda. Namiesto skutočne ušlého zisku však poškodená strana môže požadovať náhradu zisku dosahovaného spravidla v poctivom obchodnom styku za podmienok obdobných podmienkam porušenej zmluvy v okruhu podnikania, v ktorom podniká (§ 381 OBZ). Ide o tzv. abstraktný ušlý zisk, ktorý musí byť doložený poškodeným.

55. S poukazom na uvedené súd prvej inštancie dospel k záveru, že je potrebné ustáliť výšku škody, pri ktorej nebolo možné vychádzať len z pravdepodobnosti, ale bolo potrebné ustáliť škodu, ktorá bola

stanovená naisto, pretože pri pravidelnom behu vecí žalobca mohol očakávať minimálne zvýšenie majetku o túto sumu, ak by zásah nenastal. Takouto výškou škody bol ušlý zisk, ktorý predstavoval rozdiel medzi príjmami a výdavkami, porovnaný s obdobím 12 kalendárnym mesiacov pred vznikom udalosti, vychádzajúc pritom z hospodárskych rokov, nakoľko nebolo možné preukázať, aký skutočný príjem žalobca stratil (koľko klientov by získal), avšak týmto spôsobom bolo možné ustáliť škodu, ktorú by pri pravidelnom behu udalostí získal. Súd vychádzal pritom najmä z tabuľky predloženej žalovaným v 2. rade, z ktorej nesporne vyplývalo, že príjem žalobcu neustále narastal. Tento nárast sa však nedal ohodnotiť s istotou, a preto bolo potrebné vychádzať zo sumy, ktorú žalobca v minulosti pri pravidelnom behu udalostí najneskôr získal a vychádzať z toho, že pri pravidelnom behu udalosti, bez škodovej udalosti, by v minimálnom rozsahu ju mohol očakávať, aj keď nie viac, čo taktiež vyplývalo z vykonaného dokazovania. Za rozhodné obdobie súd považoval obdobie od 01. 08. 2006 do 31. 07. 2007, t. j. obdobie pred vznikom škodovej udalosti, v rámci ktorého žalobca dosiahol zisk vo výške 2.192.213,28 Sk, t. j. 72.768,15 eura a to po odpočítaní sumy 2.576.350 Sk, ktorú súd nepovažoval za pravidelný príjem, hodný pravidelnosti. Následne súd ustálil, že v sledovanom období žalobca dosahoval zisk a to za obdobie od 01. 08. 2007 do 31. 07. 2008 vo výške 727.109 Sk, t. j. 24.135,60 eura, rozdiel predstavoval sumu 48.632,55 eura, za obdobie od 01. 08. 2008 do 31. 07. 2009 vo výške - 8.372,54 eura (-4.871,42 eura + /- 3.501,12 eura/), rozdiel predstavoval 81.140,69 eura, za obdobie od 01. 08. 2009 do 31. 07. 2010 vo výške 39.112,705 eura, rozdiel predstavoval sumu 33.655,33 eura, za obdobie od 01. 08. 2010 do 31. 07. 2011 vo výške -27.895,18 eura, rozdiel predstavoval sumu 100.663,33 eura, za obdobie od 01. 08. 2011 do 31. 12. 2011 vo výške - 6.802,71 eura, rozdiel predstavoval 37.122,77 eura (zohľadnených 5 mesiacov pri výpočte), teda spolu ušlý zisk predstavoval sumu 301.214,79 eura aj s DPH, ktorú je žalobca povinný v zmysle zákona o DPH uhradiť.

56. Tretím predpokladom na vznik nároku na náhradu škody je preukázanie príčinnej súvislosti medzi neoprávneným zásahom a vznikom škody. Ohľadom nepreukázania príčinnej súvislosti, súd poukazuje na to, že uvedené žalovaný v 2. rade odôvodňoval tým, že k zverejneniu došlo už v roku 2004 a vtedy pokles príjmov nebol, avšak uvedené je potrebné hodnotiť za irelevantné, skresľujúce jednostranne situáciu, kedy je stranám sporu známe, že k zásahu došlo až v roku 2007 a následne došlo aj k narušeniu narastajúceho trendu príjmov žalobcu (viď tabuľka príjmov, predložená žalovaným v 2. rade). Rovnako tak neopomenuteľnou skutočnosťou boli výpovede svedkov v konaní vedenom pod sp. zn. 6C/122/2008, s ktorými sa súd v tomto rozsahu oboznámil a svedkovia, pôsobiaci v pozícii advokátov, potvrdili, že po roku 2007 nezaznamenali pokles príjmov, práve naopak potvrdili nielen pokračujúci trend, ale dokonca zaznamenali aj boom vo svojich príjmoch. Okrem toho nespornou skutočnosťou bol aj počet klientov pred škodovou udalosťou a po nej, ako aj svedkovia potvrdili, že žalobcovi klientov už neposielali, pretože títo klienti to v dôsledku jeho povesti odmietali a tak bol preukázaný odliv klientely v dôsledku škodovej udalosti, čo naplnilo podstatu preukázania vzniku príčinnej súvislosti medzi neoprávneným zásahom do práva na ochranu osobnosti a vznikom škody. Uvedené sa žalovanému v 2. rade nepodarilo spochybníť žiadnym tvrdeniami, ako ani spochybnením výpovede niektorých svedkov, pretože práve nespochybnení svedkovia potvrdili, že prestali klientov posielat' žalobcovi a to v dôsledku jeho evidencie v zoznamoch M., ako aj títo klienti odmietali nechať sa zastupovať žalobcom. Rovnako tak nepopierateľnou skutočnosťou bol znížený pokles klientely, ktorý nastal práve po škodovej udalosti a to v počte 6 klientov za obdobie od 01. 08. 2007 do 31. 12. 2007.

57. Posledným predpokladom na vznik nároku na náhradu škodu je zavinenie škodcu. V tomto ohľade bolo potrebné zdôrazniť, že zavinenie žalovaného v 1. rade, na rozdiel od žalovaného v 2. rade, bolo preukázané už samotným rozsudkom Okresného súdu Levice, v rámci ktorého bolo konštatované, že evidencia bola neoprávnená. K uvedenému záveru súd dospel na základe vykonaného dokazovania a v ďalšom konaní je súd viazaný výrokom, bez toho, aby skúmal závery, ktoré k nemu viedli a teda aj bez preskúmania vykonaných dôkazov. Bolo potrebné jednoznačne ustáliť, že zásah do osobnosti žalobcu zavinili príslušníci Zboru národnej bezpečnosti, a preto žalovaný v 1. rade nesie za ich konanie zodpovednosť. Námitka týkajúca sa toho, že médiá zverejnili informáciu, nezbavuje žalovaných zodpovednosti, pretože v tomto ohľade bolo potrebné súhlasiť so žalobcom, že žiadneho vydavateľa tlače alebo prevádzkovateľa televízneho vysielania nemožno postihovať za to, že šíril informáciu oficiálne zverejnenú orgánom na to určeným zákonom. Uvedené vyplývalo z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vo veciach BLADET TROMS? A STENSAAS proti NÓRSKU z roku 1999, COLOMBANI A INÍ proti FRANCÚZSKU z roku 2002 alebo SELISTO proti FÍNSKU z roku 2004. Iný prípad by boli E. zoznamy, avšak tieto nevyvolali vo vzťahu k žalobcovi žiadne negatívne dôsledky, preto ani neboli predmetom sporu a bolo ich potrebné hodnotiť len ako neúčinnú obranu žalovaných.

58. Rovnako tak v danom prípade neprichádzalo do úvahy ustanovenie § 450 Občianskeho zákonníka, pretože súd nezistil žiadny dôvod hodný osobitného zreteľa. Navyiac, bolo potrebné prihliadnuť na to, ako ku škode vzniklo a taktiež na nezodpovedné správanie žalovaného v 2. rade, ako aj žalovaného v 1. rade, ktorí odmietali svoju zodpovednosť za vzniknutú situáciu. Okrem toho na strane škodcov nešlo o fyzické osoby. Práve naopak súd musel prihliadať na pomery poškodenej fyzickej osoby a prihliadajúc na to, že sa nahrádza len škoda vychádzajúca z istoty, ktorá nezodpovedá úplnej škode, teda už samotným výpočtom došlo k zníženiu náhrady škody, a preto ďalšie zníženie by väčším spôsobom poškodzovalo poškodeného.

59. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti súd vo veci samej rozhodol tak, že žalovanému v 1. rade uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 301.214,79 eura, a to do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Vo zvyšnej časti voči žalovanému v 1. rade, ako aj v plnom rozsahu voči žalovanému v 2. rade súd žalobu zamietol, nakoľko v tejto časti ju považoval za nedôvodnú.

60. Vzhľadom na priznanú výšku majetkovej škody, ako aj majetkové pomery strán sporu (jednou zo strán je Slovenská republika), súd mal za to, že by stanovenie lehoty na plnenie 3 dni bolo neprimerané, preto rozhodol, že lehotu na plnenie predĺžil na 30 dní od právoplatnosti rozsudku. Vychádzal pritom z toho, že neskoršou lehotou splatnosti nevznikne stranám sporu žiadna škoda a žalovaný v 1. rade bude mať možnosť reálne priznanú sumu uhradiť bez toho, aby sa dostal s úhradou do omeškania.

61. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1, 2 CSP, zväžiac pritom žalobcom namietané ustanovenie § 257 CSP a mal za to, že vo vzťahu k žalovanému v 1. rade je potrebné ustáliť, že žalobca a žalovaný v 1. rade ako strany sporu mali úspech len čiastočný, pričom bol porovnateľný, úspech žalovaného v 1. rade bol zanedbateľný s poukazom na výsledok sporu, preto súd vyslovil, že žiadna z týchto strán sporu nemá právo na náhradu trov konania. Čo sa však týkalo žalovaného v 2. rade, súd v tomto ohľade dospel k záveru, že voči žalovanému v 2. rade bola žaloba zamietnutá v celom rozsahu, preto žalovaný v 2. rade mal plný úspech vo veci a bolo by v rozpore so zásadou spravodlivosti, aby v tak náročnom spore a pri značnej obrane mu nevzniklo právo na náhradu trov konania. Okrem toho bolo potrebné poukázať na to, že námietky týkajúce sa premlčania boli čiastočne dôvodné a taktiež súd vyhodnotil ako dôvodnú aj námietku nedostatku pasívnej vecnej legitímácie, čo sa prejavilo na výsledku sporu. Uvedené skutočnosti žalovaný v 2. rade takmer počas celého konania namietal, avšak žalobca ich ignoroval a len za súčinnosti súdu následne odstránil procesné podmienky. Okrem toho súd zvažoval čiastočnú náhradu trov konania, avšak ani takáto úprava náhrady trov konania by nezodpovedala spravodlivému usporiadaniu vzťahov, preto súd priznal plnú náhradu trov konania žalovanému v 2. rade voči žalobcovi s tým, že pri vyčíslení trov konania bude súd samozrejme starostlivo zvažovať účelnosť jednotlivých úkonov. Uvedená skutočnosť bola najmä zo strany žalobcu napádaná a to v tom zmysle, že žalobca poukazyval na neúčelnosť niektorých písomných podaní, avšak v tomto ohľade súd opätovne zdôrazňuje, že týmito skutočnosťami sa bude zaoberať až pri vyčíslení trov konania, pretože v meritórnom rozsudku rozhoduje najskôr o práve na náhradu trov konania. Rovnako tak neobstálo tvrdenie žalobcu, že žalovaný v 2. rade sa mohol a mal obhajovať prostredníctvom vlastných zamestnancov, pretože v tomto ohľade súd poukazuje na judikatúru najvyšších súdnych autorít, ktoré ustálili, že by takýmto postojom došlo k odňatiu práva žalovaného v 2. rade dať sa zastúpiť právnym zástupcom, čo predstavuje ústavou garantované právo. Navyiac, je úplne irelevantné v predmetnej veci, koľko žalovaný v 2. rade uhradil za právne služby, a preto touto skutočnosťou sa súd nezaoberal.

62. Proti tomuto rozsudku v časti výrokov o zamietnutí zvyšku žaloby (II.) ako aj výrokoch o náhrade trov konania (III. a IV.) podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Uviedol, že k neoprávnenému zásahu došlo neoprávnenou evidenciou žalobcu ako agenta M., uchovávaním spisu - nepravdivej informácie o spolupráci s M. a verejným sprístupňovaním nepravdivej informácie takej spolupráci. Poukázal na rozsudok Krajského súdu v Nitre sp. zn. 9Co 108/2010 s tým, že je treba za neoprávnený zásah považovať aj zverejnenie nepravdivej informácie. Odmietnutie zásahu v podobe sprístupňovania nepravdivej informácie ako zásah do osobnosti je v rozpore so záväzkami v oblasti ľudských práv, konkrétne poukázal na rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci PETRINA c/a RUMUNSKO. Neoprávnená (nepravdivá) evidencia žalobcu ako agenta vo zväzku M., uchovávanie a sprístupňovanie takého nedôveryhodného zväzku žalovaným, ak by aj mali zákonný základ, celkom iste nespĺňajú ďalšie dve podmienky pre obmedzenia práva na súkromie podľa čl. 8 ods. 2 Dohovoru. Uchovávanie a sprístupňovanie nepravdivých údajov totiž nemôže byť nevyhnutné v demokratickej spoločnosti a

nemôže byť ospravedlnené žiadnym z legitímnych záujmov uvedených v čl. 8 ods. 2 Dohovoru. Inými slovami povedané, konfrontujúc konanie žalovaného 2 so štandardom ochrany základných práv a slobôd, toto nerešpektuje štandard ochrany podľa medzinárodnej zmluvy podľa čl. 154c ods. 1 Ústavy SR. Samotná skutočnosť, že § 19 ods. 1 ZoPN umožňuje sprístupniť zväzky M., je len formálna stránka veci. To však neznamená, že takéto sprístupnenie nebude neoprávnené z materiálneho hľadiska. Zásah do osobnostných práv žalobca je neoprávnený preto, že jeho evidencia ako agenta vo zväzkoch M. bola neoprávnená (nepravdivá) a žalovaný v 2. rade túto informáciu uchováva a sprístupňuje.

63. Žalobca sa nestotožnil s argumentáciou súdu prvej inštancie, a to, že pasívne legitimovaným v konaní nie je žalovaný 2, t. j. ÚPN. Pasívna legitímácia žalovaného vyplýva z judikatúry Najvyššieho súdu SR a z rozhodovacej praxe odvolacieho súdu. Najvyšší súd SR a nižšie sudy vychádzajú z toho, že za neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti by mal zodpovedať subjekt, ktorý zväzky drží, spravuje, kto s nimi nakladá a kto ich nakoniec má vo vlastníctve. Žalobca v odvolaní ďalej uviedol, že žalovaný 2 je aj tak len nástroj štátu (jeho predĺžená ruka), čo potvrdzuje aj samotný žalovaný 2, keď tvrdí, že nárok žalobcu sa bude uspokojovať z verejných prostriedkov. Za daných okolností nie je nič nelogické, svojvoľné alebo arbitrárne na tom, aby za neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti zodpovedal práve žalovaný 2. Poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v rozsudkoch sp. zn. 5 Cdo 83/2008, sp. zn. 2 Cdo 247/2009, sp. zn. 6 Cdo 83/2010 v ktorých jednoznačne dospel k záveru o zodpovednosti žalovaného 2 za neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti šírením nepravdivej informácie o spolupráci dotknutej osoby s ŠtB. Súd prvej inštancie sa bez dostatočných a legitímnych dôvodov odklonil od ustálenej judikatúry najvyššej súdnej inštancie, t. j. Najvyššieho súdu SR. Súd prvej inštancie do otázky pasívnej vecnej legitímácie nepriniesol nič zásadné.

64. V ďalšom obsahu odvolania žalobca uviedol, že nárok uplatnený doplnením petitu žaloby zo dňa 23. 12. 2013 vo výške 166.519,61 eura nie je premlčaný. V prvom rade preto, pretože žalovaný 1, ktorého súd prvej inštancie považoval za pasívne vecne legitimovaného, námietku premlčania neuplatnil. Námietka premlčania vznesená žalovaným 1 je v tomto ohľade úplne irelevantná. Žalovaní 1 a 2 tvorili samostatné procesné spoločenstvo podľa § 76 CSP, v ktorom každý koná sám za seba. To platí napriek tomu, že žalobca sa domáhal zaplatenia náhrady škody voči nim spoločne a nerozdielne. V druhom rade, ako uviedol súd prvej inštancie v bode 93 k neoprávnenému zásahu do práva žalobcu na ochranu osobnosti došlo neoprávnenou evidenciou žalobcu ako agenta M.. Aj uchovávanie tejto nepravdivej informácie o žalobcovi je potrebné považovať za neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti a tento neoprávnený zásah stále trvá. Pretože žalovaný 2 vykonštruovaný spis M. o žalobcovi stále uchováva a sprístupňuje. Pretože neoprávnený zásah stále trvá, nemohla ani uplynúť objektívna premlčacia lehota. Okrem toho úvaha súdu odvodzujúca okamih skončenia zásahu od okamihu, kedy žalovaný 2 vymazal osobné údaje žalobcu na svojej internetovej stránke, je nekonzistentný. Na jednej strane totiž súd zverejnenie nepravdivej informácie o žalobcovi žalovaným 2 nepovažoval za neoprávnený zásah, ale na druhej strane skončenie neoprávneného zásahu odvodzoval práve od konania pasívne nelegitimovanej strany.

65. Súd prvej inštancie vychádzal z toho, že bude meritórne rozhodovať len o sume vo výške 704.663,18 eura. Zo základu pre výpočet náhrady škody (ušlého zisku) však vylúčil sumu vo výške 2.576.350,- Sk, t. j. 85.519,15 eura. Dôvodom mala byť skutočnosť, že nejde o pravidelný (bežný) príjem (bod 106. rozsudku). Žalobca sa nestotožňuje s tým, že nešlo o pravidelný (bežný) príjem, pretože išlo o príjem z výkonu advokácie, t. j. príjem za poskytovanie právnych služieb. Žalobca od spoločnosti IMA Invest, s.r.o. získaval odmeny aj mimo dohodnutej paušálnej odmeny alebo mimo náhrady trov konania. Názor súdu by bolo možné považovať ako správny jedine v prípade, pokiaľ by tento príjem bol dosiahnutý v inej súvislosti, než v súvislosti s poskytovaním právnych služieb v rozsahu a príjem žalobcu z výkonu advokácie pravidelne narastal od roku 2001. Advokát nie je totiž odmeňovaný pevnou sumou podobnou mzde, ale nakoľko ide o podnikanie, jeho príjmy nikdy nezapadajú do nejakej pevnej schémy.

66. S poukazom na ust. § 257 CSP žalobca v odvolaní uviedol, že žalobca sa v konaní domáhal aplikácie § 257 CSP, po tom, ako na ostatnom pojednávaní súd vyslovil právny názor, že žalovaný 2 nie pasívne legitimovaný. Žalobca to odôvodnil tým, že žalovaný 2 sa mohol nechať zastupovať svojimi zamestnancami, ako v prvých rokoch konania a žalobca v dobrej viere vychádzal z ustálenej súdnej praxe Najvyššieho súdu SR, z ktorej vyplývalo, že pasívne legitimovaným je práve žalovaný 2. Rovnaký právny názor zaujal aj Krajský súd v Nitre v rozsudku sp. zn. 9 Co 108/2010 zo dňa 11.11.2010. V zmysle Čl. 2 ods. 2 CSP mal žalobca právo sa na takto vytvorenú právnu istotu spoliehať. Súd prvej inštancie

priznal žalovanému 2 náhradu trov konania predovšetkým z dôvodu, že žalovaný 2 od počiatku namietal svoju pasívnu legitímáciu, pričom žalobca to ignoroval.

67. V prvom rade je potrebné uviesť, že aj súd prvej inštancie takmer až do záveru konania na prvej inštancii zastával právny názor, že žalovaný 1 nie je pasívne vecne legitímovaný. A naopak pasívne vecne legitímovaný bol žalovaný 2. Preto mu nevadilo, že ako zástupca žalovaného 1 je označený žalovaný 2. V druhom rade, nie je pravdivé tvrdenie súdu prvej inštancie, že žalobca opakované námietky žalobcu 2 týkajúce sa nedostatku pasívnej legitímácie ignoroval. Žalobca sa ku každej takejto námietke vyjadril v zhode s judikatúrou Najvyššieho súdu SR a v zhode s právnym názorom Krajského súdu v Nitre (rozsudok sp. zn. 9 Co 108/2010 zo dňa 11. 11. 2010). Žalobca je toho názoru, že súd prvej inštancie pochybil aj v tom, že § 257 CSP neaplikoval voči žalovanému 2. Vzhľadom na to je žalobca tohto názoru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, aby súd nepriznal žalovanému 2 náhradu trov konania.

68. Voči rozsudku prvoinštančného súdu podal odvolanie žalovaný 1 (Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo vnútra SR) spolu s návrhom na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania. V odvolaní uviedol, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, a to tým, že nesprávnym spôsobom ustanovil orgán, ktorý má v mene žalovanej v prvom rade konať. Je určite vadou konania ustáliť orgán konajúci v mene štátu po tom ako súd vo veci viac ako 8 rokov konal a boli vykonané desiatky procesných úkonov. Súd zároveň o ustálení procesného orgánu nerozhoduje uznesením o vedení konania.

69. Slovenská republika zastúpená Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky nie je v tomto konaní pasívne legitímovaná. Zodpovednosť štátu prichádza do úvahy len v určitých špecifických, zákonom predpokladaných prípadoch (napríklad zákon č. 514/2003 Z. z.), nie však vo veciach ochrany osobnosti podľa Občianskeho zákonníka, kedy štát nie je v hmotnoprávnom vzťahu voči žalobcovi. Ministerstvo vnútra SR ako príslušný služobný úrad zodpovedá za výkon služobného pomeru policajtov a aj agentov, ktorých kompetencia po roku 1989 prešla na novo vzniknuté Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky a táto zodpovednosť nie je daná štátu. Poukázal na viaceré rozhodnutia krajských súdov a Najvyššieho súdu SR, vrátane rozhodnutia sp. zn. 3Cdo/134/2007 zo dňa 28. 02. 2008. Zhrnul, že v dôsledku konania s tým účastníkom konania, ktorý vo veci nebol (a ani je) pasívne vecne legitímovaný, bolo pasívne vecne legitímovanému subjektu nesprávnym procesným postupom znemožnené, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

70. Žalovaný 1 sa pripojil k námietke premlčania uplatnenej žalovaným 2 vo vzťahu k nároku na náhradu škody, ktorá mala byť spôsobená neoprávnenou evidenciou žalobcu ako agenta M.. Objektívna premlčacia doba začala plynúť dňom, kedy došlo k evidencii žalobcu ako agenta, teda 12. 03. 1984 a uplatňovaný nárok žalobcu na náhradu škody je tým pádom premlčaný. Žalovaný 1 ďalej zotrváva aj na námietke premlčania vo vzťahu k nároku na náhradu škody, ktorá mala byť spôsobená zverejnením evidencie žalobcu ako agenta M.. Začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby sa viaže na deň zverejnenia registračných protokolov, ktoré sa uskutočnilo 16. 11. 2004. Objektívna trojročná premlčacia doba aj v tomto prípade uplynula a predmetný nárok je premlčaný.

71. Nesprávna interpretácia rozsudkov pri rozhodovaní o ochrane osobnosti, je potrebné „vychádzať z rozsudku Okresného súdu Levice sp. zn. 6 C122/2008 zo dňa 18. 02. 2010 a z rozsudku Krajského súdu v Nitre sp. zn. 9Co 108/2010 zo dňa 11. 11. 2010 a interpretovať ich bez formalizmu a rozumne. Zdôrazňujeme, že pri interpretácii vyššie uvedených rozhodnutí je potrebné odlišovať výrok rozhodnutia a jeho odôvodnenie. Žalobca a jeho názor bol prebratý aj do odôvodnenia rozsudku sa opiera o právny stav, ktorý nemá základ v znení výroku rozsudku súdu. Žalobca si ho však v duchu odôvodnenia uvedených rozhodnutí dotvára, a to nad rámec judikovaného a nesprávnym spôsobom, s čím sa súd prvej inštancie nesprávne stotožnil. Podľa výroku rozsudku Okresného súdu Levice „evidencia žalobcu vo zväzkoch bývalej M. ako agenta bola porušením jeho práva na ochranu osobnosti“. Výrok rozsudku rieši iba zásah spočívajúci v evidencii žalobcu vo zväzkoch ŠtB, nerieši zásah spočívajúci v zverejnení evidencie ŠtB zo strany žalovaného 2 a vo výroku nie je určené kto zásah vykonal, resp. kto zaň nesie zodpovednosť.

72. Podľa názoru žalovaného 1, súd v odôvodnení rozhodnutia neprihliadol na skutočnosť, že žalovaný si v dvoch predmetných konaniach uplatňoval rozdielne nároky. Nie je možné stotožňovať, resp. zamieňať

nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka s nárokom na náhradu škody spôsobenú neoprávneným zásahom do práva na ochranu osobnosti podľa § 16 Občianskeho zákonníka.

73. Dokazovanie v konaní sp. zn. 6C/122/2008, ktoré do svojho rozhodnutia prebral aj súd sa týkalo nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Preto, ak v predmetnom konaní na ochranu osobnosti a náhrady nemajetkovej ujmy boli vypočúvaní svedkovia a predkladané dokumenty za účelom dokázania vzniku škody (ktorá nebola predmetom súdneho konania), tieto procesné úkony sú pre toto konanie bezpredmetné.

74. Žalovaný 1 ďalej namietal aj spôsob výpočtu nemajetkovej ujmy a nesúhlasí s výškou, ktorá mu bola v rozhodnutí súdu prvého stupňa priznaná. Považoval žalobcom predložené zoznamy klientov za nedôveryhodné a neúplné. Predložené zoznamy klientov žalobcu za príslušné kalendárne roky nezodpovedajú klientom uvedeným v knihách pohľadávok za rovnaké obdobie. Knihy pohľadávok obsahujú obchodné mená klientov, ktorým boli zo strany žalobcu vystavené faktúry za poskytovanie právnych služieb. Napr. v zoznamoch klientov za roky 2008, 2009, 2010 a 2011, ktoré žalobca súdu predložil nie je uvedená spoločnosť Prvá komunálna finančná. Takýto klient je však uvedený v knihách pohľadávok za rok 2008, 2009, 2010 a 2011. Podobne je tomu aj v prípade klientov Poisťovňa Cardiff, WESPA, R, BP BAU a JSL, ktorí nie sú uvedení v zozname klientov za rok 2008; takýto klienti sú však uvedení v knihe pohľadávok za rok 2008. Podobné nezrovnalosti sa nachádzajú aj podkladoch za ostatné roky.

75. Žalovaný 1 poukázal na tvrdenie žalobcu, že „vznik škody a príčinná súvislosť medzi neoprávneným zásahom a vznikom škody bola jasne preukázaná aj v konaní sp. zn. 6C 122/2006, kde boli jednak predložené účtovné záznamy svedčiace o znížení príjmov žalobcu a jednak listinnými dôkazmi a výpoveďami svedkov bolo preukázané, že žalobcovi klienti s ním prerušili spoluprácu v dôsledku informácie o tom, že bol spolupracovníkom M.“ S uvedeným žalovaný 1 vyjadril v odvolaní zásadný nesúhlas s odvolávaním sa na dokazovanie vedené v odlišnom konaní a o odlišných nárokoch. V prípade, ak chce žalobca uniesť dôkazné bremeno, je jeho povinnosťou dôkazy navrhnúť a vykonať v tomto konaní.

76. Žalobca sa nevysporiadal s dôkazným bremenom, ktoré sa vzťahuje k astronomickej výške náhrady škody, ktorú v tomto konaní požaduje a časť z nej mu bola rozhodnutím súdu aj priznaná. V priebehu tohto konania nedošlo k preukázaniu dôkazného bremena a za súčasnej dôkaznej situácie konštatujeme nemožnosť priznania akejkoľvek náhrady škody. Nemožno konštatovať ani len náležité preukázanie „pravdepodobnosti“ zvýšenia jeho majetku o požadovanú sumu, nie to ešte „preukázanie istoty“. Žalobca sa v období, za ktoré si uplatňuje náhradu škody venoval v širšej miere charitatívnej oblasti na medzinárodnej úrovni v rámci organizácie Lions Club International, čo muselo mať rovnako vplyv na výkon jeho advokátskej činnosti. Podľa dostupných informácií, žalobca od marca 2009 vykonával funkciu zónového chairmana pre kluby LC Nitra, LV Piešťany a LC Pezinok. Žalobca bol v dňoch 29.-31.5.2009 zvolený do funkcie 2. viceguvernéra Dištriktu 122 Česká republika a Slovenská republika. Dňa 12. 02. 2011 bol žalobca zvolený za guvernéra Dištriktu 122 pre obdobie 2011/2012. Žalovaný 2 ďalej uvádza, že počas svojho „funkčného obdobia“ žalobca aktívne vystupoval na viacerých spoločenských akciách. Vyššie uvedené spoločenské pôsobenie žalobcu nielenže sponchýbňuje oprávnenosť výšky náhrady škody z dôvodu nevykonávania advokátskej činnosti v pôvodnom časovom rozsahu, zároveň to sponchýbňuje tvrdenie žalobcu, ktorý neustále konštatuje, že zverejnenie registračného protokolu bolo takým vážnym zásahom, že doteraz má za následok jeho spoločenskú diskvalifikáciu a z toho plynúcu absenciu klientely. Poukazuje na rozsiahlu inú podnikateľskú činnosť žalobcu v období, za ktoré si uplatňuje náhradu škody. Žalobca v roku 2008 založil spoločnosť PROXIMA REAL NITRA s.r.o. a ku dnešnému dňu je spoločníkom a konateľom tejto spoločnosti. Žalobca v roku 2008 založil spoločnosť R E B s.r.o. a ku dnešnému dňu je jediným spoločníkom a konateľom tejto spoločnosti. Žalobca v roku 2012 založil spoločnosť GRAND PROMOTION s.r.o. a ku dnešnému dňu je spoločníkom a konateľom tejto spoločnosti. Žalobca v roku 2013 založil spoločnosť DuaGroup s.r.o. a ku dnešnému dňu je spoločníkom tejto spoločnosti. V zmysle vyššie uvedeného konštatujeme, že k nárastu podnikateľských aktivít došlo po medializovaní informácií o spolupráci žalobcu s M. v roku XXXX, čo jasne odôvodňuje aj zníženie aktivít žalobcu v advokátskej oblasti.

77. Žalobca pri výpočte výšky škody uvádza, že „čistý príjem vrátane DPH pred zdanením v období od 01. 08. 2006 do 31. 07. 2007, t. j. za obdobie 1 roka predchádzajúceho 30. 07. 2007 predstavoval sumu vo výške 4 768 563,276 Sk. Z preložených dokumentov vôbec nie je zrejmé, ako sa žalobca k takémuto výsledku dopracoval. Žalobca súdu nepredložil žiadne osobitné daňové priznanie za príslušnú časť účtovných období, z ktorých žalobca vychádza, teda za obdobie od 01. 08. 2006 do 31. 12. 2006 a za obdobie od 01. 01. 2007 do 31. 07. 2007, ale predložil daňové priznania za celé účtovné obdobia, teda za obdobie od 01. 01. 2006 do 31. 12. 2006 a za obdobie od 01. 01. 2007 do 31. 12. 2007. Podľa daňového priznania za rok 2007 bol základ dane žalobcu (riadok 69) vo výške 3 870 560 Sk, čo po zdanení predstavuje sumu vo výške 3 358 011 Sk. Podľa daňového priznania za rok 2006 bol základ dane žalobcu (riadok 69) vo výške 1 533 023 Sk, čo po zdanení predstavuje sumu vo výške 1 375 446 Sk. Podľa daňových priznaní bol tak príjem žalobcu za dva kalendárne roky 2006 a 2007 pred zdanením vo výške 5 403 583 Sk a po zdanení vo výške 4 733 457 Sk. Už na prvý pohľad je problematické a pochybné, keď žalobcom uvádzaný príjem pred zdanením za obdobie od 01. 08. 2006 do 31. 07. 2007 (teda za jeden rok) je vo výške 4 768 563,27 Sk a za obdobie od 01. 01. 2006 do 31. 12. 2007 (teda za dva roky) je vo výške 5 403 583 Sk, čo je iba o 13 % viac.

78. Žalovaný 1 považoval za zavádzajúci a účelový aj žalobcov výber časového obdobia pre výpočet príjmu, a to obdobia od 01. 08. 2006 do 31. 07. 2007. Uvedené obdobie neumožňuje vytvoriť si dostatočne spoľahlivý obraz o štruktúre a vývoji príjmov žalobcu pred zverejnením informácie o spolupráci žalobcu s M.. Uvedené obdobie preto neumožňuje ani vytvoriť záver o zákonitosti takéhoto príjmu a o tom, že takýto príjem mohol žalobca legitímne a dôvodne očakávať aj v budúcnosti. V tejto súvislosti považujeme za zásadné, aby žalobca predložil potrebné doklady za dlhšie časové obdobie, a to za obdobie od 01. 01. 2001, čo však súd prvého stupňa od žalobcu nepožadoval, resp. požadoval, avšak aj napriek uzneseniu súdu zo dňa 10. 12. 2013 žalobca súdu nepredložil všetky požadované doklady; žalobca súdu nepredložil žiadne dokumenty za obdobie od 01. 01. 2001 do 31. 12. 2006. Predloženie uvedených dokumentov považujeme v tomto konaní za zásadné. Žalovaný 1 v závere odvolania uviedol všeobecné výčitky vo vzťahu k rozhodnutiu prvoinštančného súdu z dôvodu nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku.

79. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný 1 tak, že žalovaný 1 namietal v konaní nedostatok svojej pasívnej vecnej legitímácie. V tejto súvislosti poukázal na skutočnosť, že samotný žalobca má za to, že nie je daná zodpovednosť žalovaného 1, teda aj žalobca sa nestotožňuje s názorom súdu uvedeným v odôvodnení rozhodnutia, ktorý sa premietol aj do výrokovvej časti napadnutého rozsudku. Z obsahu odvolania žalobcu vyplýva, že žalobca má za to, že je daná zodpovednosť žalovaného 2. Žalovaný 1. (Slovenská republika) priamo zo zákona nemôže byť pôvodcom zásahu do osobnostných práv žiadnej osoby. Štát nemôže byť nositeľom pasívnej hmotnoprávnej legitímácie v sporoch vedených podľa ustanovení § 13 Občianskeho zákonníka. Zodpovednosť štátu prichádza do úvahy len v určitých špecifických, zákonom predpokladaných prípadoch. Poukázal na zodpovednosť orgánov štátu. Čo sa týka skutočnosti, že žalovaný 1 nevzniesol námietku premlčania, táto skutočnosť nie je pravdivá. Žalovaný 1 v roku 2013 (vyjadrením zo dňa 07. 10. 2013) prostredníctvom svojho právneho zástupcu námietku premlčania vzniesol. Vtedy bol subjektom konajúcim za štát Ústav i pamäti národa. K úšľemu zisku a ku konaniu prvoinštančného súdu uviedol obdobne to, čo uvádzal vo svojom odvolaní.

80. K odvolaniu žalovaného 1 sa písomne vyjadril žalobca tak, že skutočnosť, že súd dospel k záveru, že bude konať s Ministerstvom vnútra SR, ako so zástupcom štátu, po ôsmich rokoch, nie je spôsobilé ovplyvniť správnosť rozhodnutia. Ak by sme aj pripustili, že vydanie uznesenia o tom, že súd prvej inštancie bude konať s Ministerstvom vnútra SR, ako so zástupcom štátu, je nadbytočné, je to úplne irelevantné. Správnosť rozsudku to žiadnym spôsobom neovplyvňuje. Súd prvej inštancie odvodil pasívnu vecnú legitímáciu okrem iného od § 78 ods. 5, 7 a § 82 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov (ďalej len „PolZ“). Z hľadiska citovaných právnych predpisov je úplne irelevantné, či porušenie právnej povinnosti možno subsumovať aj pod porušenie práva na ochranu osobnosti alebo nie. Rozhodujúce je, že žalobca sa domáha voči žalovanému 1 náhrady škody spôsobenej právnym predchodcom Policajného zboru SR. Žalovaný v bode 3 odvolania v podstate vznáša námietku premlčania, ktorú ale neuplatnil v konaní na súde prvej inštancie. Žalovaný 1 namietá, že súd prvej inštancie do svojho rozhodnutia prevzal aj výsledky dokazovania z konania sp. zn. 6 C 122/2008. Tvrdí, že sa nemohol zúčastniť výsluchov svedkov a nemohol im klásť otázky. Žalovaný však neuvádza, prečo takýto postup súdu je porušením niektorého z ustanovení CSP, alebo iného zákona. Žalovaný 1 mal možnosť sa oboznámiť s obsahom spisu v predmetnej veci, ako aj s obsahom

spisu vo veci sp. zn. 6 C 122/2008. Obsah týchto spisov bol nakoniec oboznámený aj na pojednávaní. Mohol sa vyjadriť ako k listinným dôkazom, tak aj k obsahu výsluchu svedkov. Rovnako mohol navrhnúť opakovanie výsluchov alebo opätovné prečítanie listinných dôkazov. Nakoľko to neurobil, nemôže teraz namietat' porušenie nejakých svojich procesných práv (§ 336 CSP). V tomto konaní bolo jednoznačne preukázané, že žalobcovi boli zrušené zmluvy o poskytovaní právnych služieb, resp. že s ním potenciálni klienti ani neuzavreli zmluvu. Preukázané rovnako bolo aj to, že neboli v príčinnej súvislosti so škodovou udalosťou zadávané zákazky na právne služby. V rozhodnutí sa výslovne uvádza to, že daňové priznania a výpočet priemerného zárobku/zisku sú relevantným dôkazom, hoci nie je jediným. Okrem daňových priznaní žalobca predložil aj iné účtovné doklady. Rovnako poukazujeme aj na svedecké výpovede a ďalšie listinné dôkazy svedčiace o tom, že žalobca v dôsledku škodovej udalosti prišiel o zákazky na poskytovanie právnych služieb. Nie je pravdivé tvrdenie žalovaného 1, že by zoznamy klientov žalobcu boli nedôveryhodné a neúplné. U žalobcu, t.j. u poškodeného došlo k vzniku škody v priebehu kalendárneho roka (škoda začala vznikať od 31. 07. 2007), je racionálne a účelné určiť účtovné obdobie (analogicky ako napr. pri sezónnych druhoch činností) nie kalendárnym rokom, ale určiť účtovné obdobie ako hospodársky rok, ktorý by predstavoval obdobie nepretržité po sebe idúcich 12 kalendárných mesiacov pred vznikom škody, t. j. od 01. 08. 2006 do 31. 07. 2007 (Obdobie hospodárskeho roka od 01. 08. 2006 do 31. 07. 2007 je zhodné s obdobím rozhodným pre stanovenie príjmu, ktorý žalobca dosahoval pred vznikom škody, ktorý príjem je základom na zistenie - výpočet ušlého zisku žalobcu v období po vzniku škody). Následné účtovné obdobia (obdobia po vzniku škody) sú určené obdobne tiež ako hospodárske roky začínajúce vždy 01. 08. a končiace 31. 07. nasledujúceho kalendárneho roka, posledné účtovné obdobie končí obdobne ako pri zániku účtovnej jednotky, dňom, do ktorého je nárok na náhradu škody uplatňovaný, teda je kratšie ako 12 kalendárných mesiacov a trvá v čase od 01. 08. 2012 do 31. 12. 2012 (§ 3 ods. 5 zákona o účtovníctve). Jednotlivé účtovné obdobia nasledujúce po vzniku škody sú teda stanovené nasledovne: od 01. 08. 2007 do 31. 07. 2008, od 01. 08. 2008 do 31. 07. 2009, od 01. 08. 2009 do 31. 07. 2010, od 01. 08. 2010 do 31. 07. 2011, od 01. 08. 2011 do 31. 07. 2012.

81. K odvolaniam žalobcu a žalovaného 1 sa písomne vyjadril žalovaný 2 tak, že Okresný súd Levice v spore o nemajetkovú ujmu rozsudkom zo dňa 18. 02. 2010, sp. zn. 6C/122/2008-308 (ďalej len „Rozsudok okresného súdu z roku 2010“) rozhodol najmä o tom, že: evidencia žalobcu ako agenta M. bola neoprávnená, avšak žalobca nemá nárok na nemajetkovú ujmu. Vtedajšie vedenie žalovaného sa voči Rozsudku okresného súdu z roku 2010 z nepochopiteľných dôvodov neodvolalo. Je otázne prečo tak učinilo. Žalobca však neskôr sám naznačoval, že s bývalým vedením už bol dohodnutý na urovnaní tohto sporu a dobrovoľnom vyplatení absurdných astronomických nárokov. Pre úplnosť podotýkame, že v danom konaní došlo k viacerým závažným a pochybným krokom. Bývalý príslušník M. napr. sám namietal, že nie je zbavený mlčanlivosti a je teda otázne, čo vlastne povedal a prečo to povedal. Aj na základe tejto výpovede však nakoniec súd rozhodol, že evidencia žalobcu je neoprávnená.

82. Spor o náhradu škody nemal byť nikdy voči žalovanému 2 začatý. Žalovaný 2 nemôže zodpovedať za neoprávnene vytvorenú evidenciu príslušníkmi M.. Neexistuje žiaden hmotnoprávny predpis, ktorý by akýmkoľvek spôsobom zakladal zodpovednosť žalovaného 2 v tomto spore. Po právnej stránke jedným z najvypuklejších problémov rozsudku je výpočet ušlého zisku a preukázanie kauzálnej súvislosti. Výška ušlého zisku vôbec nevychádza zo skutočných a reálnych obchodných príležitostí, ktoré mali žalobcovi ujsť a skutočných predpokladaných príjmov z týchto príležitostí. Súd si ako základ pre výpočet ušlého zisku vybral zisk za obdobie 12 mesiacov pred medializáciou spolupráce s M.. Pre výpočet ušlého je v tomto prípade takýto postup nevhodný a odporujúci základnej koncepcii tohto inštitútu na Slovensku. Navyše, jedná sa o mimoriadne krátke časové obdobie, ktoré (aj prihliadnutím na osobitosti príjmov z advokácie ako slobodného povolania) nemôže preukazovať žiadnu zákonitosť, či preukázanie istoty príjmov do budúcnosti. S uvedeným súvisí aj absencia preukázania kauzálnej súvislosti v tomto spore. Rozsudok vychádza z tézy, že akékoľvek zníženie príjmu žalobcu po medializácii predstavuje jeho ušlý zisk, ktorý mu má protistrana uhradiť. S takýto prístupom sa nemožno stotožniť.

83. Žalobca sa v tomto spore o náhradu škody snažil súdu predložiť jednoduchý príbeh, podopretý výpoveďami jeho známych, kolegov advokátov alebo údajne už bývalých klientov. Cieľ bol jasný - preukázať čo najkatastrofickejší scenár, ktorý sa mal odohrať po tom, čo TV Markíza zverejnila reportáž ohľadom jeho spolupráce s M.. Všetko zlé, čo sa mu po medializácii stalo, bolo v dôsledku jeho evidencii. Asi najdôkladnejšie žalobca odprezentoval katastrofické zhoršenie vzťahov s pánom S., pre ktorého spoločnosť IMA INVEST pracoval. Podľa jeho slov sa mala spolupráca zásadne ukončiť po medializácii jeho spolupráce s M. v roku 2007. Žalobca viackrát popieral akúkoľvek spoluprácu. Neskôr pripustil,

že v jednom drobnom spore ho zastupoval, nakoniec pod váhou predkladaných dôkazov zo strany žalovaného napokon pripustil existenciu desiatok sporov, v ktorých pracoval pre p. S..

84. Paradoxov bolo v tomto konaní niekoľko. Žalobca sa snažil preukázať, že po roku 2007 sa ocitol v katastrofickej finančnej situácii. Z predložených daňových a účtovných dokladov sa však žalovanému podarilo zistiť, že si v danom období kúpil limuzínu BMW za 68 000 eur. Svoje BMW si potom žalobca následne odpisoval. V roku 2010 si týmto odpisom znížil hospodársky výsledok o 16 548 eur, vďaka čomu sa dostal do straty. Podobne tomu bolo aj v roku 2011 a 2012, čo v jeho hospodárskych výsledkoch za roky. Aj napriek zakúpenému BMW sa žalobca vo svojej záverečnej reči v spore o nemajetkovú ujmu vyjadril, že ho dnes musí podporovať jeho matka a jeho dcéra s manželom. Žalobca sa v rámci dokazovania snažil preukázať aj to, že medializácia jeho spolupráce s M. sa závažne dotkla aj jeho pôsobenia v organizácii Lions Club International. Lustrovaním v magazínoch tejto organizácie však žalovaný 2 preukázal, že jeho postavenie v čase po roku 2007 naopak stúpalo, a zastával dokonca pozíciu tzv. guvernéra Československého Dištriktu 122 pre obdobie 2011/2012. Žalovaný predložil súdu aj množstvo magazínov tejto organizácie, ktoré miestami vyzerajú ako osobný propagačný materiál, či dokonca neoficiálny fotoalbum žalobcu.

85. K absencii pasívnej vecnej legitímácie uviedol, že na jednej strane žalobca nerozporuje priznanie viac ako 300 000 eur od SR v zastúpení ministerstva vnútra, na druhej strane sa domáha zvyšku náhrady škody aj voči žalovanému 2, voči ktorému bol nárok zamietnutý. Žalobca tak pravdepodobne postupuje len z dôvodu akejsi procesnej opatrnosti. Žalobca opomína, že súd rozhodol o neoprávnenosti jeho evidencie, a toto rozhodnutie je už dnes právoplatné. Žalobcovi dokonca bola právoplatne priznaná aj náhrada škody prevyšujúca 300 000 eur a táto suma mu bude zároveň poskytnutá od subjektu, ktorý skutočne zodpovedá za neoprávnenú evidenciu M.. Z právnej úpravy zároveň jednoznačne vyplýva prechod právneho nástupníctva z M. na Slovenskú republiku v zastúpení Ministerstva vnútra Slovenskej republiky. Poukázal aj na rozhodnutie Okresného súdu Bratislava I. sp. zn. 11C/3/2014.

86. Žalovaný 2 ďalej uviedol, že žalobca konštatoval, že žalovaný 2 je pôvodcom neoprávneného zásahu, ktorý vznikol zverejnením neoprávnenej evidencie na internetovej stránke, pričom toto zverejnenie malo prekročiť zákonnú licenciu obsiahnutú v zákone č. 553/2002 Z. z. o sprístupnení dokumentov o činnosti bezpečnostných zložiek štátu 1939 - 1989 a o založení Ústavu pamäti národa a o doplnení niektorých zákonov (zákon o pamäti národa) v znení neskorších predpisov. Uvedené závery sú vnútorne rozporné a právne neudržateľné. Zákonný príkaz pre žalovaného v zmysle uvedeného znie na bezvýhradné zverejňovanie autenticky zachovanej evidencie. Žalovaný ako verejnoprávna inštitúcia nesmie do tejto evidencie zasahovať a svojvoľne sa rozhodovať, že určitú časť evidencie povedzme nezverejní. Uvedeným žalovaný zákon neporušuje ale dodržiava ho, rovnako ako aj ústavný príkaz konať len na základe zákona a v jeho medziach.

87. K spôsobu výpočtu ušlého zisku uviedol, že žalobca mal po správnosti svoj ušlý zisk vyčíslieť s odkazom na konkrétne uzatvorené zmluvy alebo vypovedané zmluvy a konkrétne podnikateľské príležitosti, ktoré mu unikli. Zároveň by mal preukázať, že zisky z týchto príležitostí by s určitou dosiahol. Ak si chce teda žalobca nárokovať ušlý zisk napr. za stratu klienta p. S., mal by v prvom rade vychádzať z toho, akú zmluvu mal s ním uzatvorenú, a aká bola dohodnutá paušálna odmena, o ktorú mal prísť. Samozrejme, poukazujeme na závažné rozpory medzi výpoveďou svedka a predloženými dokumentami. Pri vyčíslení konkrétneho ušlého zisku nie je možné vychádzať z tézy, že žalobcov príjem v jednom roku či priemerný príjem za niekoľko rokov sa bude donekonečna opakovať. V konaní nebolo vôbec preukázané, že k údajnému zníženiu klientely došlo v dôsledku konania žalovaného 2. Súd prvej inštancie uvedené vôbec neriešil. Nemožno vychádzať z tézy, že za všetko negatívne, čo sa žalobcovi stalo od roku 2007, môže žalovaný.

88. Žalobcom predložené dokumenty nepredstavujú skutočné zoznamy klientov, ale len zoznamy prevzatých vecí. V týchto zoznamoch nie sú uvedení všetci klienti žalobcu. Predložené zoznamy obsahujú iba prevzaté veci, v ktorých bolo žalobcovi udelené plnomocenstvo na zastupovanie; neobsahujú tých klientov, ktorí sa na žalobcu obrátili vo veci, kde nebolo potrebné udeliť plnomocenstvo na zastupovanie (napr. príprava právnych analýz, stanovísk. Zmlúv a pod.). Zoznam neobsahuje ani tých klientov, ktorých veci boli prevzaté v minulých rokoch a na ktorých žalobca pracoval aj v nasledujúcich rokoch. Údaje z daňových priznaní je nutné čítať pozorne a v kontexte. Hospodárske výsledky sú napr. ovplyvnené tým, že sú do nich zahrnuté odpisy, ktoré však s údajným znížením klientely nemajú nič

spoločné. Údajné straty na strane žalobcu ovplyvňovala napr. aj kúpa luxusnej limuzíny BMW za 68 000 eur. Žalobca si v roku 2010 toto motorové vozidlo odpisoval (riadok 18 výkazu), čím znížil hospodársky výsledok o 16 548 eur, vďaka čomu sa dostal do straty (z riadku 26 výkazu je zrejmé, že hospodársky výsledok sa znižuje o odpisy v riadku 18 výkazu). Podobne tomu bolo aj v roku 2011 a 2012. Podotýkame, že ku kúpe tohto auta malo dôjsť práve v dobe, kedy mal žalobca znášať katastrofické následky svojich negatívnych hospodárskych výsledkov.

89. Naopak, peňažný vklad do spoločnosti v sume 75.000 eur zo dňa 14. 07. 2010 (na ktorý odkazuje Rozsudok v bode 106) neovplyvní výsledok hospodárenia, resp. podľa platnej legislatívy v oblasti účtovníctva je vplyv vkladu na výsledok hospodárenia nulový. Vklad spoločníka sa prejaví iba v položkách súvahy a nie v položkách výkazu ziskov a strát, kt. slúži aj na vyčíslenie výsledku hospodárenia.

90. Pre objektívne stanovenie priemerného príjmu do roku 2008 bolo nutné z príjmu žalobcu odpočítať 2 jedinečné odmeny, ktoré sa svojou neštandardnou výškou vymykali bežným príjmom žalobcu. Jedna z nich bola vo výške 2 576 350 SKK (zápis v Knihe pohľadávok za rok 2007 pod č. 73) a druhá vo výške 433 498 SKK (zápis v Knihe pohľadávok, peňažný denník, máj 2007). Tieto platby dostal žalobca od svedka S., resp. jeho spoločnosti. B. S. ako aj žalobca potvrdili, že tieto odmeny boli výnimočné a v histórii ich dlhoročnej spolupráce nemali obdobu. Rovnako predložené účtovné doklady zo strany žalobcu potvrdzujú, že nikdy pred rokom 2007 ani po roku 2007 takúto výnimočnú odmenu žalobca nedostal. Pre úplnosť podotýkame, že nepovažujeme za správne, že súd priznal sumu žalobcovi spolu s DPH. V zmysle § 8 až 12 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty (ďalej len „Zákon o DPH“) sú predmetom DPH dodanie tovaru, dodanie služby, nadobudnutie tovaru v tuzemsku z iného členského štátu a dovoz tovaru. Náhrada ušlého zisku nie je predmetom DPH (nejde o dodanie tovaru alebo služby v súlade s § 2 ods. 1 predmetného zákona).

91. Žalovanému 2 nemohlo byť roku 2007 zrejmé, že v sprístupnených dokumentoch týkajúcich sa žalobcu sa nachádzajú akési nezrovnalosti. Zdôrazňujeme, že spis bol autentický, bol vyrobený bývalou M. a žalovaný 2 do neho nijakým spôsobom nezasahoval. Žalovaný 2 predložil súdu prvej inštancie množstvo rozhodnutí ako aj odpovedí na infožiadosti, ktoré boli získané zo slovenských súdov. Všetky tieto dokumenty preukazovali to, že svedok S. nehovoril pravdu, so žalobcom intenzívne spolupracoval v období od medializácie jeho spolupráce s M. do času svojej svedeckej výpovede.

92. Je potrebné zdôrazniť, že spolupráca žalobcu s Poistovňou Cardif Slovakia, a.s. sa ukončila po výmene vedenia tejto spoločnosti. V roku 2008 bol menovaný nový člen predstavenstva danej spoločnosti (pán F.), ktorý sa v rovnakom roku stal aj predsedom predstavenstva. Je prirodzené, že nové vedenie malo za následok nové zmeny v pomeroch spoločnosti. Nie je preukázané, že k ukončeniu spolupráce došlo naozaj v dôsledku medializácie. Mesto Nitra nebolo nikdy klientom žalobcu, a teda nikdy ho žalobca ako klienta nemohol stratiť. Žalobca poznal primátora mesta Nitra osobne a z predloženého čísla magazínu Lions vyplýva, že v relevantnom období sa s ním dokonca stretával na plesoch/spoločenských podujatiach, odkiaľ majú aj spoločné fotky.

93. Funkčný postup a verejné pôsobenie žalovaného v medzinárodnej charitatívnej organizácii Lions Club International sa odohrávali počas obdobia, za ktoré mala byť v spoločnosti zjavne znížená jeho česť a dôstojnosť a jeho príjmy mali razantne klesnúť. Ak by v tomto spore došiel odvolací súd k záveru, že nárok na náhradu škody voči žalovanému 2 je daný, dovoľujeme si uviesť, že v tomto spore sú dané dôvody pre zníženie náhrady škody v zmysle § 450 občianskeho zákonníka.

94. Okrem podania žaloby so značným časovým odstupom nemá žalovaný 2 vedomosť o žiadnom inom prostriedku, ktorým by sa žalobca pokúsil znížiť prípadne minimalizovať negatívne následky ním tvrdného neoprávneného zásahu. Zverejnenie registračných protokolov zo strany žalovaného 2 nemalo vo verejnosti žiadnu odozvu. Bolo to práve spracovanie témy médiami, čo verejnosť zaujalo. Z verejnoprávneho vzťahu medzi žalovaným 2 a žalobcom vyplýva, že na uplatňovanie tvrdných nárokov mal žalobca aplikovať prostriedky ochrany proti tvrdnému zásahu do svojich práv na úrovni verejného práva, t. j. využitím inštitútov zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu pri výkone verejnej moci.

95. Zverejnenie registračných protokolov je jednorazový úkon, vykonaný v deň, kedy došlo k zverejneniu na webovej stránke. Trojročná premlčacia doba teda začala plynúť dňa 17. 11. 2004 a uplynula dňa

17. 11. 2007. Nárok voči žalovanému 2 bol uplatnený až v roku 2009. Žalovaný 2 nesúhlasí s názorom žalobcu, že v tomto konaní sú dôvody hodné osobitného zreteľa, aby súd nepriznal žalovanému 2 náhradu trov konania.

96. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný 1 tak, že ustanovenie § 78 zákona č. 171/1993 Z. z. upravuje náhradu škody v prípadoch, kedy je pre potreby Policajného zboru použitá vec inej osoby, resp. ak je pri zákroku príslušníkov Policajného zboru nejaká vec použitá. V žiadnom prípade sa však ustanovenia tohto všeobecne záväzného právneho predpisu netýkajú situácie, kedy žalobca namieta zásah do svojich osobnostných práv. Ustanovenia zákona č. 171/1993 Z. z. nie sú k ustanoveniam Občianskeho zákonníka, upravujúcim ochranu osobnosti, vo vzťahu lex specialis lex generalis. Ide o dva rôzne nároky, dve rôzne úpravy náhrady škody, ktoré sa poskytujú v odlišných situáciách. Žalobca si uplatnil nárok na náhradu škody titulom ochrany osobnosti. Je teda potrebné postupovať podľa ustanovení Občianskeho zákonníka o ochrane osobnosti. V takom prípade však nie je Slovenská republika pasívne vecne legitimovaná na konanie.

97. K vyjadreniu žalovaného 2 sa vyjadril žalobca tak, že doposiaľ nezmenená judikatúra Najvyššieho súdu SR vychádza z toho, že žalovaný 2 zodpovedá za neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti, ktorý spôsobil tým, že uverejnil nepravdivé informácie o spolupráci určitej osoby s M.. Samotná skutočnosť, že § 19 ods. 1 ZoPN umožňuje sprístupniť zväzky M., je len formálna stránka veci. To však neznamená, že takéto sprístupnenie nebude neoprávnené z materiálneho hľadiska. Opätovne poukazoval na medzinárodné súvislosti a materiálnu hodnotovú orientáciu právneho poriadku. Najvyšší súd SR v rozsudkoch sp. zn. 5 Cdo 83/2008, sp. zn. 2 Cdo 247/2009 a v ďalších jednoznačne dospel k záveru o zodpovednosti žalovaného 2 za neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti šírením nepravdivej informácie o spolupráci dotknutej osoby s M..

98. Rápidny pokles príjmov žalobcu z výkonu advokácie nie je logicky vysvetliteľný inak, ako dôsledok neoprávneného zásahu zo strany žalovaného 2. Základom na zistenie (výpočet) ušlého zisku žalobcu v období od 01. 08. 2007 je príjem žalobcu dosiahnutý v období jedného roka pred vznikom škody, t. j. v období od 01. 08. 2006 do 31. 07. 2007, tzv. rozhodné obdobie. Pri výpočte ušlého zisku žalobcu zo základu zisteného v rozhodnom období jedného roka pred vznikom škody, bude žalobca fakticky poškodený, pretože výpočet ušlého zisku sa odvíja od predchádzajúceho obdobia, a nie je v ňom zahrnutý nárast príjmu, ktorý sa u žalobcu i s poukazom na dôkaz „všeobecnej skúsenosti“ legitímne očakáva. V ďalšom obsahu vyjadrenia zopakoval už uvedené v predchádzajúcich podaniach.

99. Žalobca sa vyjadril aj k vyjadreniu žalovaného 1 v tom smere, že v tomto konaní sa žalobca domáha náhrady škody, nejde o žalobu o ochranu osobnosti, ktorou by sa žalobca domáhal nárokov podľa § 13 ods. 2, 3 ObčZ. Žalovaný 1 preto paradoxne poskytuje argumenty, ktoré svedčia pre pasívnu vecnú legitímáciu štátu. Žalovaný 1 námietku premlčania nevzniesol. Ústav pamäti národa, t. j. žalovaný 2 od počiatku spochybňuje svoje oprávnenie zastupovať štát. Ak platí, že žalovaný 2 nebol oprávnený zastupovať štát, tak potom nemohol za štát ani procesne účinne konať. Žalovaný 2 nebol žiadnym právnym zástupcom štátu, t. j. žalovaného 1. Žalovaný 1 potom, ako súd prvej inštancie rozhodol, že bude konať s Ministerstvom vnútra SR, ako so zástupcom štátu, žiadnu námietku premlčania nevzniesol. V ďalšom obsahu zopakoval obdobne argumenty ako v predchádzajúcich podaniach.

100. Obsahom ďalších podaní boli argumenty žalobcu a žalovaných obsahovo zhodné z predchádzajúcimi podaniami.

101. Následne žalobca doručil odvolaciemu súdu podanie 31. 05. 2018, ktorým reagoval na aplikáciu § 257 CSP. Uviedol, že v čase podania žaloby, ako aj v ďalšom priebehu konania, z rozhodovacej praxe vyplývalo, že pasívne vecne legitimovaným subjektom je Ústav pamäti národa. Následne prišlo k zmene právneho názoru. Ústavný súd SR vydal dňa 12. 10. 2017 nález sp. zn. II. ÚS 285/2017, ktorým vyslovil, že vzhľadom na platnú a účinnú právnu úpravu ÚPN nie je pasívne vecne legitimovaným subjektom v konaniach o ochranu osobnosti. Žalobca vyslovil, že by bolo krajne nespravodlivé, keby musel hradiť trovy konania. Žiadal nepriznať žalovanému 2 nárok na náhradu trov konania.

102. Podaniami zo dňa 30. 08. 2018 a zo dňa 28. 09. 2019 žalobca navrhol konanie na odvolacom súde prerušiť z dôvodu, aby podal návrh na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1, písm. a/ Ústavy SR o súlade ZoÚPN, resp. v súlade s § 1, písm. b/ ZoÚPN, § 6 ods. 1 ZoÚPN, § 19 ods. 1 ZoÚPN a § 26 ods. 3

ZoÚPN s čl. 19, ods. 1, 2, 3 Ústavy SR, čl. 46 Ústavy SR, s čl. 19, ods. 1, 2, 3 Ústavy SR, čl. 8 ods. 1, 2, čl. 13 Dohovoru v spojení s čl. 1 Ústavy SR a taktiež navrhol, aby bolo prerušené konanie do rozhodnutia ESLP vo veci 29281/18 vo veci A. proti SR. Poukázal na právnu nezáväznosť nálezů ÚS SR sp. zn. II. ÚS 285/2017 v tomto konkrétnom prípade. Z opatrnosti podal žalobu aj voči SR aj voči ÚPN. Uviedol, že z § 19 a ďalších ustanovení ZoUPN nemožno vylúčiť zodpovednosť štátu. Považoval uchovávanie, sprístupňovanie a zverejnenie nepravdivéj informácie o spolupráci s M. za porušenie práva na ochranu súkromia garantovaných čl. 19 Ústavy SR a čl. 8 Dohovoru a právna úprava vylučuje poskytnutie reálnej a efektívnej ochrany práva na súkromie. Vo vzťahu k fakultatívnemu prerušeniu konania uviedol, že vzhľadom na nález ÚS SR sp. zn. II. ÚS 285/2017 a podanú sťažnosť na ESLP odkázal na argumentáciu v návrhu na prerušenie konania zo dňa 30. 08. 2018.

103. Prvoinštančný súd svojím uznesením č. k. 6C/239/2009-3192 zo dňa 08. 10. 2019 návrh žalovaného 1 na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania voči rozsudku Okresného súdu Levice č. k. 6C/239/2009-2620 zo dňa 06. 03. 2017 zamietol.

104. Žalobca doručil odvolaciemu súdu vyjadrenie, v ktorom uviedol, že rozsudok vo vyhovujúcej časti je právoplatný a vykonateľný a navrhol, aby odvolací súd v záujme hospodárnosti odmietol odvolanie žalovaného 1. Uviedol, že žalobca následne vykoná dispozíciu s úkonmi vykonanými - podanými voči žalovanému 2.

105. Na výzvu odvolacieho súdu sa žalovaný 1 vyjadril k návrhom na prerušenie konania s tým, že vzhľadom na odstup času už nie je dôvod na prerušenie konania, resp. súhlasí s prerušením za situácie, že sa ešte o otázke koná. Vyjadril nesúhlas s názorom žalobcu, že vyhovujúci výrok napadnutého rozsudku je právoplatný.

106. Na výzvu odvolacieho súdu sa žalovaný 2 vyjadril k návrhom na prerušenie konania a k aplikácii § 257 CSP tak, že návrhy na prerušenie konania sú nedôvodné. Vyjadroval sa k absencii pasívnej vecnej legitímácie žalovaného 2 a k otázke prípustnosti odklonu od judikatúry, resp. rozhodovacej praxe. K aplikácii ust. § 257 CSP odkázal na predchádzajúce vyjadrenia s tým, že žalobca označil v žalobe dva subjekty, preto neobstojí argument žalobcu, že vychádzal pri podaní žaloby z judikatúry. Navyše poukázal na skutočnosť, že žalobcovi bola priznaná suma 301 214,79 eura. K ďalšiemu návrhu žalobcu žalovaný 2 uviedol, že z podania žalobcu nie je zjavné aké dispozíčné úkony mienil po odmietnutí odvolania realizovať.

107. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie žalobcu bolo podané oprávnenou stranou v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359 CSP § 362 ods. 1 CSP) a zistení, že spĺňa náležitosti § 363 CSP, prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario CSP, keď v zmysle § 219 ods. 3 za použitia § 378 ods. 1 CSP oznámil miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke krajského súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, preto rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcom výroku vo veci samej a výrokoch o náhrade trov konania ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Odvolanie žalovaného 1 odvolací súd po tom, ako bol návrh na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania prvoinštančným súdom zamietnutý, z dôvodu podľa § 386 písm. a/ CSP ako oneskorene podané odmietol.

108. Podľa § 470 ods. 2 CSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentrácie konania, ak by boli v neprospech strany.

109. Podľa § 162 ods. 1 písm. b/ CSP, súd konanie preruší, ak pred rozhodnutím vo veci dospel k záveru, že sú splnené podmienky na konanie o súlade právnych predpisov; v tom prípade podá Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) návrh na začatie konania.

110. Podľa § 162 ods. 3 CSP, o zamietnutí návrhu na prerušenie konania súd rozhodne spolu s rozhodnutím vo veci samej.

111. Podľa § 164 CSP, ak súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha súdne alebo správne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na také konanie podnet.

112. Odvolací súd vo vzťahu k návrhom žalobcu na prerušenie konania uvádza, že tak návrh na prerušenie konania s podaním návrhu na konanie o súlade právnych predpisov pred Ústavným súdom SR, ako aj fakultatívne prerušenie neboli dôvodné. Odvolací súd nižšie vysvetlí, prečo považuje právnu úpravu, ktorá upravuje vyrovnanie sa spoločnosti s minulosťou za ústavne súladnú a tiež v súlade s medzinárodnými zmluvami. Uvedené vysvetlenie bude súvisieť s existenciou zodpovednosti štátu ako aj existenciou účinných právnych prostriedkov ochrany poškodených osôb. Vo vzťahu k potrebe „vyčkania“ na rozhodnutie ESLP odvolací súd konštatuje, že vzhľadom na existenciu nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 285/2017 a stavu, že na národnej úrovni sú z pohľadu odvolacieho súdu otázky spojené s otázkou legitímácie a zodpovednosti štátu za neoprávnený zásah (evidencia v zložkách M.) riešené, je treba dať prednosť právnej istote a meritórnemu vyriešeniu veci bez prerušenia konania. Hoci žalobca v návrhu poukazoval na ust. § 162 ods. 1 písm. a/ CSP, nemožno návrh na prerušenie konania do rozhodnutia ESLP posudzovať podľa uvedeného ustanovenia, ale podľa ust. § 164 CSP. Všeobecný súd totiž je oprávnený posudzovať otázky vo vzťahu ku ktorých „vyriešeníu“ žalobca žiadal prerušiť konanie.

113. Podľa § 386 písm. a/ CSP odvolací súd odmietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene.

114. Podľa § 362 ods. 1 CSP, odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

115. Podľa § 362 ods. 2 CSP, odvolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom súde.

116. Podľa § 362 ods. 4 CSP, odvolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo podané na nepríslušnom súde preto, že odvolateľ sa spravoval nesprávnym poučením o súde príslušnom na podanie odvolania. To platí aj vtedy, ak rozhodnutie neobsahuje poučenie o súde príslušnom na podanie odvolania.

117. Podľa § 117 CSP, lehota je súdom alebo zákonom ustanovený časový úsek na vykonanie úkonu.

118. Podľa § 121 ods. 2 CSP, do plynutia lehoty určenej podľa dní sa nezapočítava deň, keď nastala skutočnosť určujúca začiatok lehoty.

119. Podľa § 121 ods. 4 CSP, ak koniec lehoty pripadne na sobotu alebo deň pracovného pokoja, je posledným dňom lehoty najbližší nasledujúci pracovný deň.

120. Podľa § 121 ods. 5 CSP, lehota je zachovaná, ak sa v posledný deň lehoty urobí úkon na súde alebo sa podanie odovzdá orgánu, ktorý má povinnosť ho doručiť; to platí aj vtedy, ak je podanie urobené elektronickými prostriedkami doručené súdu mimo pracovného času.

121. Podľa § 122 CSP, súd odpustí zmeškanie lehoty, ak ju strana, zástupca alebo procesný opatrovník zmeškal z ospravedlniteľného dôvodu a bol preto vylúčený z úkonu, ktorý mu patrí. Návrh treba podať do 15 dní po odpadnutí prekážky a treba s ním spojiť i zmeškaný úkon.

122. Odvolací súd z obsahu súdneho spisu v danej veci zistil, že napadnutý rozsudok bol doručený žalovanému 1 elektronicky dňa 18. apríla 2017. Pätnásťdňová lehota na podanie odvolania mu začala plynúť od 19. apríla 2017 a skončila uplynutím dňa 3. mája 2020, ktorý pripadol na stredu, preto v zmysle § 121 ods. 5 druhá veta CSP bol tento deň aj posledným dňom lehoty na podanie odvolania osobne na súde, na poštovú prepravu alebo elektronickou formou. Žalovaný 1 podal odvolanie na poštovú prepravu 9. mája 2017, ako to vyplýva z odtlačku prezenčnej pečiatky pošty na obálke, v ktorej bolo odvolanie odosielané a ktorá je zároveň k odvolaniu pripojená a zažurnalizovaná v súdnom spise, teda po uplynutí zákonnej lehoty na podanie odvolania. Spolu s odvolaním bol podaný návrh žalovaného 1 na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania.

123. Prvoinštančný súd svojím uznesením č. k. 6C/239/2009-3192 zo dňa 08. 10. 2019 návrh žalovaného 1 na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania voči rozsudku Okresného súdu Levice č. k. 6C/239/2009-2620 zo dňa 06. 03. 2017 zamietol. Okrem iného v odôvodnení uviedol, že preveril a pripojil do spisu potvrdenia o tom, komu bolo doručované uznesenie zo dňa 31. 01. 2017 č. k. 6C/239/2009-2385 a rozsudok č. k. 6C/239/2009-2620 zo dňa 06. 03. 2017. Uznesenie č. k. 6C/239/2009-2385 bolo doručované do elektronickej schránky Ministerstva vnútra SR, ktorý koná za žalovaného 1, elektronická doručka na č. I. 2396-2397, pričom súd uvádza, že správca ústredného portálu verejnej správy (cez servicedesk@slovensko.sk) potvrdil na č. I. 3185, že elektronická doručka prijatá dňa 01. 02. 2017 s identifikátorom DB39120C-E425-4CDF-8B33-7C32D789D6C3 je odosielateľom Ministerstvo vnútra SR pod URI:ico//sk/XXXXXXXXX. Rozsudok č. k. 6C/239/2009-2620

zo dňa 06. 03. 2017 bol doručovaný do elektronickej schránky Ministerstva vnútra SR, ktorý koná za žalovaného 1, elektronická doručka na č. I. 2654-2655, pričom súd uvádza, že správca ústredného portálu verejnej správy (cez a@b.c) potvrdil na č. I. 3189, že elektronická doručka prijatá dňa 18. 04. 2017 s identifikátorom 57C2C0E5-41FD-4859-A514-E19E2AFC4C96 je odosielateľom Ministerstvo vnútra SR pod URI:ico//sk/XXXXXXXXX.

124. Ďalej prvoinštančný súd vo svojom rozhodnutí uviedol, že ak je určitá zásielka určená Ministerstvu vnútra SR (bez bližšieho určenia útvaru), tak je určená priamo tomuto ústrednému orgánu štátnej správy, ktorý disponuje právnou subjektivitou. Bolo by absurdné uvádzať na zásielky, že daná zásielka nie je určená žiadnemu útvaru Ministerstva vnútra SR, ale priamo ministerstvu. Z tohto dôvodu je aj irelevantný dôkaz priložený žalovaným 1 - doručka podania Okresnému súdu Levice o spresnenie odboru, ktorému sa má podanie súdu doručiť, pretože rozsudok vo veci samej nebol určený žiadnemu krajskému a ani okresnému riaditeľstvu policajného zboru, bol určený Ministerstvu vnútra SR, ako štátnemu orgánu s právnou subjektivitou, preto súd ani nemohol upresniť komu je rozsudok určený, súd nad všetky pochybnosti uviedol, komu je určený: Ministerstvu vnútra SR, IČO: 00151866, a preto ani na dané podanie neodpovedal. Zároveň by bolo absurdné daný rozsudok poslať krajskému alebo okresnému riaditeľstvu policajného zboru do ich e-schránky, pretože by vznikol právny stav, keď by rozsudok malo doručené aj Ministerstvo vnútra SR, a aj nejaké riaditeľstvo policajného zboru bez akéhokoľvek opodstatnenia, nebol dôvod daný rozsudok doručovať 2x a do inej elektronickej schránky. V zmysle vyššie citovaných ustanovení zákona č. 305/2013 Z. z. musia orgány verejnej moci komunikovať elektronicke, teda rozsudok bol žalovanému 1, za ktorého koná Ministerstvo vnútra SR, doručený do jeho elektronickej schránky dňa 18. 04. 2017. Uvedené nerozporoval ani žalovaný 1. Súd dáva do pozornosti aj tú skutočnosť, že v tomto konaní bolo uznesenie zo dňa 31. 01. 2017 č. k. 6C/239/2009-2385 doručované taktiež do elektronickej schránky Ministerstva vnútra SR, pričom z predmetu elektronickej správy bolo zrejmé, že sa jedná o uznesenie, predvolanie na termín pojednávania a ďalšie prílohy. V tomto prípade však žalovaný 1 nenamietal toto doručovanie, nepodal elektronicke podanie, ktorým žiada o upresnenie útvaru Ministerstva vnútra SR, ktorému je určené, teda bolo mu dané uznesenie doručené a na pojednávanie sa dňa 06. 03. 2017 dostavil. Teda súdu nie je zrejmé, prečo pri doručovaní rozsudku už mal byť určený konkrétny útvar ministerstva, ak predtým pri doručovaní bez uvedenia útvaru do elektronickej schránky Ministerstva vnútra SR to problém nebol. Odvolací súd konštatuje, že s uvedenými zisteniami prvoinštančného súdu sa možno stotožniť, preto ak prvoinštančný súd „neodpustil“ žalovanému 1 zmeškanie lehoty na podanie odvolania, potom bolo potrebné podané odvolanie ako oneskorene podané odmietnuť podľa § 386 ods. 1 písm. a/ CSP.

125. K meritu veci odvolací súd v stručnosti uvádza, že predmetom tohto konania bola náhrada majetkovej škody, ktorá mala byť, resp. bola spôsobená žalobcovi v dôsledku skutočnosti neoprávnenej evidencie jeho osoby v zložkách štátnej bezpečnosti (M.). Hoci žalobca tvrdil a trval na tom aj v odvolaní, že predmetom boli aj zásahy žalovaného 1, či 2, ktoré zásahy mali spočívať aj v uchovávaní nepravdivých údajov ako aj ich verejným sprístupňovaním, vychádzajúc zo záverov rozhodnutia Okresného súdu Levice zo dňa 18. 02. 2010, sp. zn. 6C/122/2008-308 prvoinštančný súd vyhodnocoval otázku neoprávnenej evidencie ako skutočnosť, ktorá založila nároky žalobcu.

126. Odvolací súd poukazuje na priebeh konania s tým, že pôvodne uplatnený nárok zo strany žalobcu voči Slovenskej republike zastúpenej Ústavom pamäti národa o ochranu osobnosti s ostatnými nárokmi (nemajetková a majetková ujma) bol vedený v jednom spise OS LV sp. zn. 6C/122/2008. Žaloba bola podaná dňa 09. 06. 2008. V žalobe sa okrem iného domáhal náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 1 000 000 Sk (33 193,92 eura), ktorú ďalšími zmenami rozšíril. Podaním zo dňa 03. 08. 2009 žalobca zmenil žalobný petít a uplatnil si nárok na náhradu škody vo výške 214 845,29 eura. Na základe uznesenia zo dňa 25. 08. 2009 súd žalobu v časti o zaplatenie náhrady škody vo výške 214 845,29 eura vylúčil na samostatné konanie a zároveň pripustil zmenu žalobného petítu. Vylúčená vec bola zapísaná na súde prvej inštancie ako vec vedená pod sp. zn. 6C/239/2009.

127. Z obsahu spisu Okresného súdu Levice sp. zn. 6C/239/2009 (druhé konanie) vyplýva, že tento spis teda „vznikol“ na podklade uznesenia č. k. 6C/122/2008- 255 zo dňa 25. 08. 2009 tým, že bola vec týkajúca sa rozšíreného návrhu o majetkovú ujmu žalobcu voči žalovanému vylúčená z prejedávanej veci sp. zn. 6C/122/2008 (prvé konanie), v ktorom spore bola predmetom konania ochrana osobnosti žalobcu voči žalovaným 1 a 2 spojená s uplatnením nemajetkovej ujmy, na samostatné konanie. Rozšírenie predmetu prvého konania nastala v dôsledku zmeny žaloby zo dňa 30. 07. 2009, doručenu súdu dňa 03. 08. 2009, a teda rozšírením pôvodnej žaloby zo dňa 30. 05. 2008 doručenej súdu dňa 09. 06. 2008.

Dokazovanie dovtedy o predmete prvého konania do vylúčenia veci majetkovej ujmy do druhého konania neprebehlo. Takto sa z pôvodne žalovaných práv v jednom konaní vytvorili dve súdne konania vedené pod dvoma spisovými značkami.

128. Zjednodušene možno povedať, že v jednom konaní boli pôvodne žalobcom uplatnené celkovo tri základné okruhy „nárokov“. Prvým bola podstata sporu, ktorá sa týkala otázky neoprávnenosti evidencie (len o tej bolo rozhodnuté) jeho osoby v zväzkoch M., druhým bola uplatnená nemajetková ujma (vyčíslená v peniazoch) a tretím bola majetková ujma (škoda). Druhý a tretí nárok v rámci predpokladov zodpovednosti prednostne vyžadovalo posúdenie základnej, prvej otázky. Po vylúčení tretieho nároku (majetková ujma) boli na súde prvej inštancie vo veci sp. zn. 6C/122/2008 vedené prvé dva nároky, a to základ sporu a nemajetková ujma, pričom v (tomto) konaní sp. zn. 6C/239/2009 bola prejednávaná majetková škoda.

129. Z hľadiska účasti pôvodne v tomto (druhom) konaní vystupovala ako žalovaná Slovenská republika, a neskôr vystupovali v konaní žalovaní a to, Slovenská republika, ktorej zastúpenie žalobca označil v subjekte Ústav pamäti národa a druhým zo žalovaných bol samotný Ústav pamäti národa. Žalobca ako dominus litis určoval okruh strán sporu a ich „záonné“ zastúpenie počas celého konania (okrem zmeny zastúpenia žalovaného 1 prvoinštančným súdom v závere konania).

130. Okresný súd Levice rozsudkom zo dňa 18. 02. 2010 č. k. 6C/122/2008-308 (prvé konanie) určil (čo bolo zistenie prvoinštančného súdu), že žalobca nebol spolupracovníkom bývalej M. bezpečnosti ako agent a evidencia žalobcu vo zväzkoch bývalej M. bezpečnosti ako agenta bola porušením jeho práva na ochranu osobnosti. Žalovanému 2 bola uložená povinnosť sprístupňovať zväzok bývalej M. bezpečnosti registračné číslo XXXXX archívne číslo XXXXX výlučne s týmto rozsudkom. V tejto časti sa stal rozsudok právoplatným. Stranami sporu na strane žalovaných boli Slovenská republika v zastúpení ÚPN a Ústav pamäti národa.

131. Pre vyjasnenie podstaty rozsahu (predmetu odvolania) odvolací súd konštatuje, že vzhľadom na skutočnosť podaného odvolania zo strany žalobcu voči zamietajúcemu výroku (a výrokoch o náhrade trov konania) zostala predmetom odvolania časť majetkovej ujmy ako vo vzťahu k žalovanému 1, tak aj v celom rozsahu vo vzťahu k žalovanému 2, ktoré nároky boli prvoinštančným súdom zamietnuté. Predmetom odvolacieho prieskumu neboli odvolacie dôvody žalovaného 1, ktorého účinky riadne podaného odvolania nezaložili v dôsledku odmietnutia jeho odvolania.

132. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

133. Odvolací súd v zmysle § 379 a § 380 CSP viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania sa stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie pokiaľ išlo o vecnú správnosť odvolaním napadnutých výrokov, Tiež platí, že argumentácia a niektoré závery boli správne. Otázky, ktoré neboli posúdené správne vysvetlí odvolací súd nižšie. Na samotný výsledok vecnej správnosti to vplyv nemalo.

134. Z pohľadu podstaty samotného nároku odvolací súd poukazuje na to, že prvoinštančný súd správne vyhodnotil, že suma tvrdených a preukazovaných skutočností žalobcom bola domáhaním sa ochrany podľa § 16 OZ v spojení so zákonnými ustanoveniami „náhrady škody“. V zmysle uvedených zákonných ustanovení bolo treba zistiť kto je zodpovedným a kto poškodeným subjektom, teda kto neoprávnené (protiprávne zasiahol), či vznikla škoda a v akej výške a či protiprávny úkon je príčinou škody (príčinná súvislosť). Na margo námietok vznesených v konaní, podľa názoru odvolacieho súdu nemožno tento vzťah subsumovať pod osobitnú úpravu náhrady škody pri výkone verejnej moci, pretože zákon č. 514/2003 Z. z. obsahuje okrem procesných aj hmotnoprávne a špeciálne predpoklady náhrady škody a z pohľadu zásahu, ktorý spočíval v neoprávnenom zásahu neoprávnenej evidencie tento nedopadá na uvedený zákon ani vecne, ani časovo (hmotnoprávne). Obdobne to platí o zákone č. 58/1969 Zb., ktorého predmetom je odškodňovanie nezákonných rozhodnutí.

135. Podľa § 16 Občianskeho zákonníka kto neoprávneným zásahom do práva na ochranu osobnosti spôsobí škodu, zodpovedá za ňu podľa ustanovení tohto zákona o zodpovednosti za škodu.

136. Podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

137. Podľa § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka uhrádza sa skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk).

138. Ak prvoinštančný súd ani ako predbežnú otázku (čo by aj tak nemalo vplyv na základ a výšku nároku, pretože výrokovo zaväzujúco iná ako neoprávnená evidencia konštatovaná nebola) nezisťoval otázku uchovávaní a sprístupňovanie zväzkov, pričom vychádzal z právoplatného rozsudku zo dňa 18. 02. 2010 č. k. 6C/122/2008-308 v otázke druhu neoprávneného zásahu, ktorý spočíval v neoprávnenej evidencii, potom neoprávnená činnosť pôvodcu zásahu mohla a pre toto konanie spočívala len v neoprávnenej evidencii. Pokiaľ išlo o otázku pasívnej vecnej legitímácie, treba hľadať pôvodcu zásahu. Zásah tvrdý a dokazovaný v tomto konaní spočíval v neoprávnenej evidencii. Odvolací súd len k predmetnému rozsudku (prvé konanie) podotýka, že možno vychádzať z uvedeného rozsudku, pretože konštatoval neoprávnený zásah v podobe neoprávnenej evidencie. Otázku záväznosti výroku uvedeného rozsudku vo vzťahu k tomu ktorému subjektu, vzhľadom na potrebu rozhodovania súdu v materiálnom právnom štáte spravodlivo, je treba podľa názoru odvolacieho súdu vykladať tak, že neoprávnená evidencia bola konštatovaná vo vzťahu k pôvodcovi zásahu právoplatne s tým, že ten kto zaň zodpovedá je povinný náhradu majetkovej škody nahradiť, o čom sa rozhoduje v tomto konaní. Podobne aj žalobami na ochranu osobnosti sledujú jednotlivci svoje očistenie formalizované vo svete práva. Želajú si deklarovat' formalizovanú, oficiálnu pravdu, ktorá vytvára pocit, že je pravdou skutočnou. Ak sa použije všeobecná žaloba na ochranu osobnosti vo vzťahu k otázkam evidencie jednotlivcov vo zväzkoch bývalej M., vytvára sa tým zvláštne, quasi-lustračné konanie (nález ÚS SR zo dňa 12. 10. 2017 sp. zn. II. ÚS 285/2017). Rozšírenie žaloby v prvom konaní o majetkovej škode bolo žalobcom realizované a v tejto časti súdom vylúčené na samostatné konanie, ktoré dosah na prvé konanie meritórne nemá.

139. Z pohľadu odvolacích dôvodov žalobcu odvolací súd konštatuje, že do časti rozhodnutia prvoinštančného súdu, ktorým vyhovel žalobe a zaviazal žalovaného na zaplatenie žalobcovi sumu 301 214,79 eura nemôže zasahovať v rámci odvolacieho prieskumu, pretože vyhovujúci výrok nie je predmetom odvolacieho konania.

140. V ďalšom sa odvolací súd vyjadří k tomu, že z pohľadu základného predpokladu bolo možné konštatovať, čo prvoinštančný súd aj spravil, že protiprávny úkon spočívajúci v neoprávnenej evidencii existoval, resp. bol konštatovaný súdom v súdnom konaní vedenom na Okresnom súde Levice sp. zn. 6C/122/2008. Prvý predpoklad zodpovednosti za škodu bol splnený. Otázka osoby, ktorá zasiahla do práv žalobcu súvisí aj s odvolacími dôvodmi žalobcu, ktorý na ich znení trval počas celého odvolacieho konania.

141. Odvolacím dôvodom žalobcu teda bolo, že sa nestotožnil s argumentáciou súdu prvej inštancie, a to, že pasívne legitímovaným v konaní nie je žalovaný 2, t. j. ÚPN.

142. Odvolací súd poukazuje na Nález Ústavného súdu SR zo dňa 12. 10. 2017 sp. zn. II. ÚS 285/2017, ktorý pomerne jednoznačne odmietol zodpovednosť ÚPN za neoprávnený zásah spočívajúci v evidencii, ale aj v sprístupnení takej evidencie. Odvolaciemu súdu je známa judikatúra a závery skoršej činnosti najvyšších súdnych autorít napr. Najvyšší súd SR v rozsudkoch sp. zn. 5 Cdo 83/2008, sp. zn. 247/2009 a sp. zn. 6 Cdo 83/2010. S podporou uvedeného nálezu sa odvolací súd prikláňa k tomu, že historické názorové posuny, ktoré boli popísané v bode 28 nálezu mohli byť pod vplyvom vtedajších zmien zákonodarstva dostatočne akceptované, a preto boli aj súdnou praxou názory o pasívnej vecnej legitímácii považované za stabilné.

143. V prípade, ak by neexistovala žiadna zákonná (normatívna) úprava zodpovednosti konkrétneho subjektu za škodu v dôsledku neoprávneného zásahu do ústavných (aj zákonných) práv poškodeného, odvolací súd by uvažoval o pasívnej vecnej legitímácii nasledovne. Ak zásahy, ktoré boli v súvislosti s realizáciou uvedeného zákona, bolo možné označiť ako neoprávnené, potom treba povedať, že zodpovednosť za organizovanie, zozbieranie, sprístupňovanie a najmä evidenciu (neoprávnenú), ktorá je v tomto konaní rozhodujúca niesol v minulosti štát, prostredníctvom svojich orgánov. Štát v rozhodujúcom období bol pôvodcom normatívnych aktov, ktoré takú evidenciu upravovali, alebo tolerovali faktické činnosti orgánov a ich zamestnancov (cez slabú kontrolu, alebo s tichým súhlasom štátu), ktoré založili neoprávnené zásahy, napr. neoprávnenú evidenciu „od stola“ bez materiálneho základu. Ak by zostali tieto činnosti a samotná evidencia v neskoršom období „neodhalené“, teda štát v neskoršom období by neprijal legislatívu „vyrovnávajúcu sa z minulosťou“, fakticky by zrejme ujmu takým konaním dotknutým osobám nespôsobovali, hoci objektívne taký zásah do práv existovať mohol.

144. Iným prístupom pri hľadaní pôvodcu zásahu podľa odvolacieho súdu, ktorý je spojený s legislatívnou činnosťou štátu v období po období neslobody bez bližšej špecifikácie zodpovednostného subjektu, je posudzovanie dôsledkov legislatívnej činnosti, ktorá má práve za cieľ „vysporiadanie sa s minulosťou“, ktorá môže a ako sa ukazuje aj zasahuje do ústavných práv iných osôb. Štát - Slovenská republika prostredníctvom zákonodarného zboru prijala zákon č. 553/2002 Z. z. o pamäti národa. Bolo v „réžii“ zákonodarného orgánu, aby prijal takú úpravu „vyrovnávajúcu sa s minulosťou“, aby prípadné zásahy do

práv osôb (hoci aj oprávnené, už nehovoriac prevencii pred neoprávnenými zásahmi) boli z hľadiska proporcionality čo najmenej citeľné. V posudzovanom prípade ide o evidenciu, ktorá bola v inom (prvom) konaní právoplatne určená ako neoprávnená, s následkom nárokov podľa § 16 OZ a nasl.

145. Legislatívnou činnosťou má odvolací súd na mysli zákony zákonodarného orgánu, ktoré upravujú zhromažďovanie, správu, sprístupňovanie a iné činnosti s materiálmi, ktoré pri určitom spôsobe správy môžu zasiahnuť do práv iných, a to aj neoprávnené. Aj tento prístup k hľadaniu odpovede na otázku kto je pôvodcom zásahu ale nepovažuje ÚPN za pasívne vecne legitimovaný subjekt v prípade zásahov spočívajúcich v neoprávnenej evidencii, resp. sprístupňovaní takej evidencie za tohto legislatívneho stavu. Naopak, pôvodcom zásahu môže byť práve štát v dôsledku legislatívy, ktorá evidenciu, uchovávanie a sprístupňovanie normotvorne reguluje. Ak ju reguluje tak, že neoprávnené zásahy vznikajú, potom zodpovednosť nesie štát.

146. Odvolací súd poukazuje na rôzne „možné“ modely legislatívnej úpravy (zákonov) týkajúcej sa materiálov bývalej M., ktorú mohol štát po období neslobody, prostredníctvom zákonodarného orgánu upraviť. Zákonná úprava mohla spočívať napr. v tom, že každá jedna osoba, ktorá je v evidencii by dostala preukázateľné vyznenie o tejto skutočnosti s tým, že by mohla (v prípade tvrdenej neoprávnenosti evidencie) v primeranej zákonom stanovenej lehote podať žalobu, ktorou by sa, v prípade úspechu, ďalšia evidencia ako aj sprístupnenie (verejnosti) znemožnilo. Opačným riešením mohla byť evidencia, resp. sprístupnenie bez akéhokoľvek obmedzenia a bez ďalších materiálnych právnych štát naplňajúcich legislatívnych vyvažovaní. Prvý prístup (zverejnenie až po žalobe) by mohol znemožniť účinne a včas sa vysporiadať spoločnosťou s minulosťou, pričom druhý prístup by nebol naplnením zásad vládnutia zákona v materiálnom právnom štáte.

147. Tak ako uvádza Ústavný súd SR v náleze zo dňa 12. 10. 2017 sp. zn. II. ÚS 285/2017 (alebo len „Nález“), v súvislosti so zverejnením evidenčných záznamov M. vzniká špecifické napätie medzi právnym štátom, ktorý si chce upevniť svoju legitimitu tým, že sa priamočiaro vysporiada s minulosťou na jednej strane a na druhej strane ústavnými právami dotknutých jednotlivcov, ktorým tieto práva garantuje práve právný štát. Zákonodarcu sa záujem na pravdivom reflektovaní histórie v spojení s ochranou práv jednotlivcov pokúsil racionálne a nejudiciabilne vyvážiť prostredníctvom už citovaných ustanovení § 23 zákona a § 19 zákona o pamäti národa. Ústavný súd akceptuje, že z princípu materiálneho právneho štátu, presnejšie z jeho striktnej verzie, ktorá slúži na vysporiadanie sa s dobou neslobody, môže výnimočne vyplývať aj nižší štandard ochrany niektorých individuálnych práv v záujme ochrany princípov demokratického štátu sformovaného po roku 1989. Ustanovenia § 23 a taktiež § 19 zákona o pamäti národa sú podľa názoru ústavného súdu práve takýmto premietnutím princípu materiálneho právneho štátu vzťahu spoločnosti k dokumentom bývalej M. a prejavom diskontinuity s mocou v dobe neslobody. Je zrejmé, že pôvodcom tohto zásahu, ktorý viedol k neoprávnenému vytvoreniu zväzku na meno žalobcu a jeho neoprávnenému zavedeniu do evidencie ŠtB, nemohol byť sťažovateľ (pozn. odvol. súdu: Ústav pamäti národa), ktorý bol ako verejnoprávna ustanovizeň zriadený o (približne) 20 rokov po tom, čo sa tento zväzok vytváral, a o 13 rokov po tom, čo došlo k zrušeniu Štátnej bezpečnosti.

148. Uvedeným odvolací súd chcel povedať to, že keď sa už štát (spoločnosť) „pustil“ do vyrovnávania sa s minulosťou prostredníctvom legislatívnych úprav, ktoré zahŕňajú tak proporcionálne oprávnené zásahy do práv iných osôb (pravdivé informácie), ako aj možné neoprávnené zásahy (nepravdivé informácie) do práv iných osôb, mal zabezpečiť také legislatívne mechanizmy, ktoré najmä neoprávnené zásahy čo najviac obmedzia. Orgány, ktoré štát legislatívne v neskoršom období na naplnenie cieľov vyrovnania sa s minulosťou zriadil, boli a sú len vykonávateľom štátu, ktorý koná len tak, ako mu zákon prikazuje a umožňuje. Iste existujú aj možné „excesy“ zo strany takto zriadeného orgánu, to ale nie je prípad, ktorý je prejednaný v tomto konaní. Za úroveň legislatívy zodpovedá štát.

149. Z pohľadu existencie zákonnej úpravy, ktorá by mohla odhaliť pasívne vecne legitimovaný subjekt odvolací súd poukazuje na zákonnú úpravu.

150. Podľa § 1 písm. b/ bod 5 zákona č. 553/2002 Z. z. o sprístupnení dokumentov o činnosti bezpečnostných zložiek štátu 1939 - 1989 a o založení ústavu pamäti národa a o doplnení niektorých zákonov (zákon o pamäti národa) (ďalej len zákona o pamäti národa) tento zákon upravuje evidovanie, zhromažďovanie, sprístupňovanie, zverejňovanie, správu a využívanie dokumentov bezpečnostných orgánov Nemeckej tretej ríše a Zväzu sovietskych socialistických republík a tiež bezpečnostných orgánov štátu, ktoré boli vytvorené a zhromaždené v období od 18. apríla 1939 do 31. decembra 1989 (ďalej len „rozhodné obdobie“) a ktoré sa týkali zločinov spáchaných na osobách národnosti slovenskej alebo slovenských občanoch iných národností, teda činnosti bezpečnostných zložiek, ako sú uvedené v § 2.

151. Podľa § 19 ods. 1 zákona o pamäti národa ústav vydá tlačou a na elektronických médiách prepis evidenčných záznamov zo zachovaných alebo rekonštruovaných protokolov zväzkov a ďalších evidenčných pomôcok M. bezpečnosti z rokov 1939 až 1989, hlavne s údajmi o dátume zavedenia zväzku, jeho pohybe a archivovaní, druhu zväzku a jeho zmene, osobách, ak sa nejedná o cudzincov, alebo objektoch, ku ktorým sú zväzky evidované. Zo zachovaných protokolov zväzkov Hlavnej správy rozvedky Zboru národnej bezpečnosti (I. správa) vydá ústav prehľad objektových zväzkov evidovaných do 31. decembra 1989 a prehľad aktívnych a vplyvových opatrení. Ústav vydá tiež tlačou a na elektronických médiách prepis protokolu zväzkov odboru vnútornej ochrany Zboru nápravnej výchovy v rozsahu objektových zväzkov a zväzkov osôb evidovaných ako spolupracovníci tohto odboru, ak boli využité na prospech M. bezpečnosti.

152. Podľa § 23 ods. 2 zákona o pamäti národa ak fyzická osoba, ku ktorej je evidovaný osobný zväzok alebo zväzok s osobnými údajmi, odovzdá ústavu vlastné vyjadrenie k obsahu zväzku alebo k faktu registrácie v evidencii v informačných systémoch zväzkov bezpečnostných zložiek, je ústav povinný zaradiť vyjadrenie k údajom o tejto osobe ako nedeliteľnú súčasť dokumentu a sprístupňovať ju oprávneným žiadateľom spolu s dokumentmi alebo záznamami o evidencii.

153. Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 40/1974 Zb. o zbore národnej bezpečnosti (ďalej len zákon č. 40/1974 Zb.) v rámci Zboru národnej bezpečnosti je utvorená zložka M. bezpečnosti a zložka Verejnej bezpečnosti.

154. Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 40/1974 Zb. zbor národnej bezpečnosti sa člení na útvary; útvary M. bezpečnosti a útvary Verejnej bezpečnosti sú podriadené náčelníkom a veliteľom v týchto zložkách.

155. Podľa § 10 ods. 1 zákona č. 40/1974 Zb. Minister vnútra Československej socialistickej republiky je predstaveným všetkých príslušníkov Zboru národnej bezpečnosti; minister vnútra Českej socialistickej republiky a minister vnútra Slovenskej socialistickej republiky sú predstavenými všetkých príslušníkov Zboru národnej bezpečnosti, ktorí sú zaradení v útvaroch nimi riadených.

156. Podľa § 10 ods. 2 zákona č. 40/1974 Zb. Bližšiu úpravu vzťahov nadriadenosti a podriadenosti príslušníkov Zboru národnej bezpečnosti, ako aj úpravu jednotného výkonu služby v útvaroch Zboru národnej bezpečnosti ustanovuje v medziach príslušných zákonov minister vnútra Československej socialistickej republiky.

157. Podľa § 59 ods. 7 zákona č. 40/1974 Zb. náhradu škody podľa odsekov 1 až 5 poskytuje v zastúpení štátu Federálne ministerstvo vnútra alebo Ministerstvo vnútra Českej socialistickej republiky alebo Ministerstvo vnútra Slovenskej socialistickej republiky za útvary nimi riadené.

158. Zákon o Zbore národnej bezpečnosti bol zrušený zákonom č. 333/1991 Zb. o Federálnom policajnom zbore a Zbore hradnej polície Zákon č. 40/1974 Zb. bol vo vzťahu k policajnému zboru a policajtom zrušený zákonom č. 204/1991 Zb. o Policajnom zbore Slovenskej republiky v znení účinnom do 31. 08. 1993 a následne zákon č. 204/1991 Zb. bol zrušený zákonom č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 171/1993 Z. z.)

159. Podľa § 82 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z. z. ak sa v iných zákonoch alebo všeobecne záväzných právnych predpisoch hovorí o Zbore národnej bezpečnosti, Verejnej bezpečnosti alebo o príslušníkoch Zboru národnej bezpečnosti alebo Verejnej bezpečnosti, rozumie sa tým Policajný zbor alebo policajti.

160. Podľa § 78 ods. 5 zákona č. 171/1993 Z. z. štát zodpovedá aj za škody spôsobené Policajným zborom alebo policajtmi v súvislosti s plnením ich úloh ustanovených týmto zákonom; to neplatí, ak k spôsobeniu škody došlo v dôsledku protiprávneho konania osoby alebo oprávneného zákroku policajta.

161. Podľa § 78 ods. 7 zákona č. 171/1993 Z. z. náhradu škody poskytuje v zastúpení štátu ministerstvo. Ministerstvo požaduje regresnú náhradu od orgánu členského štátu, ak uhradilo škodu podľa odseku 6.
162. Treba povedať, že ÚPN ako ustanovenie zriadená štátom nemôže zodpovedať za to, že koná v súlade so zákonom, ktorý štát prijal. V prípade evidencie (čo je podstatné pre toto konanie), ako ani v prípade sprístupňovania ÚPN koná na základe zákona. Pôvodcom evidencie ÚPN nebol a aj prípadné uchovávanie, resp. sprístupňovanie je naplnením činnosti v zmysle § 19 zákona o pamäti národa. Ako

uviedol Ústavný súd SR v náleze, nejde teda o „diskrečnú“ aplikáciu právnej normy ustanovenej v § 19 ods. 1 zákona o pamäti národa, ale o priame („technické“) plnenie zákona. Ústav pamäti národa dokonca neprepisuje údaje v týchto protokoloch.

163. Odvolací súd vyslovuje názor, že zodpovedným subjektom za neoprávnený zásah (§ 11 OZ), a teda pôvodcom zásahu, spočívajúci v neoprávnenej evidencii osoby v zložkách M. (ako agent) nesie štát, pretože ten je pôvodcom neoprávneného zásahu aj v zmysle samotnej historickej evidencie aj v zmysle delegovania uchovávanía evidencie a jej sprístupňovanie, čo je atribútom zodpovednosti štátu v súčasnosti, pričom uvedená zodpovednosť vyplýva zo zákonnej úpravy. Možno teda súhlasiť aj so závermi prvoinštančného súdu, že k zásahu došlo evidenciou žalobcu vo vzázkoch bývalej M. bezpečnosti ako agenta. Vychádzajúc z ústavného zákona č. 542/1992 Zb. bolo potrebné konštatovať, že ČSFR zanikla uplynutím 31. 1X. 1992, týmto dňom zanikli aj jej ozbrojené a bezpečnostné zložky a jej nástupníckymi štátmi sa stali Slovenská republika a Česká republika. Na území Slovenskej republiky bolo v zákonoch č. 204/1991 Zb. a č. 171/1993 Z. z. zakotvené, že ak sa v iných zákonoch alebo všeobecne záväzných právnych predpisoch hovorí o Zbore národnej bezpečnosti, Verejnej bezpečnosti alebo o príslušníkoch Zboru národnej bezpečnosti alebo Verejnej bezpečnosti, rozumie sa tým Policajný zbor alebo policajti. Jednou zo zložiek ZNB bola aj M. (§ 9 ods. 1, ods. 2 zákona č. 40/1974 Zb.). Z uvedeného podľa súdu vyplývalo, že Zbor národnej bezpečnosti (teda aj M.) sa považuje za Policajný zbor. Zodpovednosť za škodu spôsobenú príslušníkmi Zboru národnej bezpečnosti niesol štát - ČSSR zastúpený Federálnym ministerstvom vnútra alebo ministerstvami vnútra republík (§ 59 ods. 7 zákona č. 40/1974 Zb.). Inak tomu nie je ani v súčasnosti - štát v zastúpení Ministerstvom vnútra SR zodpovedá za škodu spôsobenú Policajným zborom alebo policajtom v súvislosti s plnením ich úloh ustanovených zákonom (§ 78 ods. 5, ods. 7 v spojení § 82 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z. z.), a preto je treba konštatovať, že za konanie W. S., ktorý založil spis, a Q.. M. W., ktorý spis kontroloval a bol nadriadeným W. S., obidvaja príslušníci Zboru národnej bezpečnosti, je zodpovedný štát v zastúpení Ministerstva vnútra SR, teda pasívne vecne legitimovaným subjektom v predmetnom spore je žalovaný 1 a nie žalovaný 2. Zamietnutie žaloby v celom rozsahu voči žalovanému 2 bolo vecne správne, preto odvolací súd napadnutý rozsudok v tejto časti ako vecne správny potvrdil postupom podľa § 387 ods. 1 CSP.

164. Vyššie uvedené je zároveň argumentáciou proti dôvodnosti návrhu žalobcu na prerušenie konania, pretože odvolací súd nepovažuje zákonnú úpravu (zákon o ÚPN) za protiústavnú, a pre dotknutú osobu je prípustný prostriedok súdnej ochrany v podobe žaloby s tým, že existuje aj zodpovedný subjekt zásahov, ktorým je štát, konajúci prostredníctvom ministerstva vnútra. Zamietnutie žaloby prvoinštančným súdom v časti nároku uplatneného voči žalovanému 2 bolo v celom rozsahu vecne správne.

165. V súvislosti s riešením vecnej legitímácie sa musí odvolací súd pristať pri otázke aktívnej vecnej legitímácie, ktorú súd vyhodnocuje počas konania vždy.

166. Žalobca, ako osoba tvrdiaca a preukazujúca svoj nárok voči žalovanému (1 a 2) vyplýval z väzby hmotného práva § 13, resp. § 16, ktorý predpokladá osobu poškodenú. Z obsahu spisu, resp. s argumentov a zistení prvoinštančného súdu vyplývalo, že táto otázka bola predmetom posudzovania prvoinštančného súdu. Uvedené pramení zo záveru súdu prvej inštancie uvedenom v závere bodu 102 napadnutého rozsudku, že sa nestotožnil s tvrdením žalovaného 2, že žalobca si uplatňuje náhradu škody aj za škodu spôsobenú inej osobe, pretože v tomto ohľade je potrebné poukázať, že žalobca je jediným spoločníkom spoločnosti, teda sa podieľa na hospodárskom výsledku spoločnosti v plnom rozsahu, a preto nesie zodpovednosť aj za stratu, ktorú musí následne doplniť a naďalej poskytuje právne služby.

167. S uvedeným záverom prvoinštančného súdu sa odvolací súd nestotožňuje, pretože aktívnu vecnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - žalobcovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov konania nenamieta. To, že sa súd výslovne k vecnej legitímácii nevysloví, neznamená, že sa ňou v konaní nezaoberal (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 29. 06. 2010, sp. zn. 2 Cdo 205/2009).

168. Nároky žalobcu boli v tomto konaní založené na tvrdenej škode, ktorá vznikla v súvislosti s advokátskou činnosťou. Okolnosť, že v priebehu času, konkrétne v roku 2008 prišlo k tomu, že žalobca ako fyzická osoba vykonávajúca advokátsku činnosť ako fyzická osoba podnikajúca na základe iného než živnostenského oprávnenia skončila a začala vykonávať poskytovanie advokátskych služieb v

podobe advokátskej obchodnej spoločnosti podľa zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii spôsobila, že z pohľadu práva škoda od vzniku obchodnej spoločnosti vznikala advokátskej spoločnosti a nie fyzickej osobe - žalobcovi. Prepojenie fyzickej osoby - advokáta a advokátskej obchodnej spoločnosti je z pohľadu kontinuity advokátskej činnosti a „kredibility“ síce zjavná, ale z pohľadu slovenského práva ide o dva rozdielne právne subjekty.

169. Podľa § 18 ods. 1 OZ, spôsobilosť mať práva a povinnosti majú aj právnické osoby.

170. Podľa § 13 ods. 1 zák. č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka, ak je podnikateľ fyzická osoba, koná osobne alebo za neho koná zástupca. Právnická osoba koná štatutárnym orgánom alebo za ňu koná zástupca.

171. Podľa § 15 ods. 1 tretia veta zák. č. 586/2003 Z. z. o advokácii, na spoločnosť s ručením obmedzeným sa vzťahujú ustanovenia osobitného predpisu, ak tento zákon neustanovuje inak.

172. Advokátska kancelária JUDr. René Hudzovič, s.r.o. IČO: 36 860 697, a to aj bez ohľadu nato, že z pohľadu kontinuity vykonáva činnosť advokát ako konateľ advokátskej obchodnej spoločnosti s ručením obmedzeným mohla byť považovaná za osobu poškodenú v neskoršom období v dôsledku žalobcom tvrdených neoprávnených zásahov. Bola subjektom práva, ktorému mohla vzniknúť škoda. Treba ale odlišovať advokátsku obchodnú spoločnosť, za ktorú koná v prípade s r.o. konateľ - advokát, a činnosť fyzickej osoby - advokáta, ktorý vo svojom mene a svoj účet advokátske služby poskytuje. Príjem advokáta, konateľa, nie je príjmom právnickej osoby - advokátskej obchodnej spoločnosti a opačne. Advokáti ako konatelia spoločnosti s ručením obmedzeným vykonávajú advokáciu v mene a na účet spoločnosti (§ 15 ods. 2 zákona o advokácii). Žalobca „svoj“ nárok uplatňoval a preukazoval aj dôkazmi (za obdobie po roku 2008), ktoré boli späť s advokátskou obchodnou spoločnosťou. Odvolací súd teda vyslovuje, že tie nároky, ktoré uplatňoval žalobca za obdobie od konca roka 2008 a neboli v doterajšom priebehu priznané, mu nemôžu byť priznané z dôvodu absencie aktívnej vecnej legitímácie.

173. Druhým predpokladom vo vzťahu k meritu veci bola škoda, ktorá podľa tvrdení žalobcu spočívala v ušlom zisku a tretím predpokladom bola príčinná súvislosť medzi neoprávneným zásahom a vznikom škody, ktoré sa javili a aj boli z pohľadu odvolacieho súdu problematické. Odvolací prieskum čo „do výšky“ nepriznaného nároku spočíva v dvoch položkách a to položky sumy 166 519,61 eura, ktorú prvoinštančný súd vyhodnotil ako premlčanú a položky sumy vo výške 85 519,15 eura, ktorú prvoinštančný súd nepriznal z dôvodu, že takú sumu pre jej náhodilosť nemožno zahrnúť do ušlého zisku, ku ktorým sa odvolací súd vyjadrí v ďalšom obsahu.

174. Vo vzťahu k žalovanému 2 (vzhľadom na vyššie uvedenú absenciu pasívnej vecnej legitímácie) túto otázku rozberať osobitne potrebné nebolo. Vo vzťahu k žalovanému 1 odvolací súd konštatuje, že v odvolaní žalobca tvrdil, že námietka premlčania zo strany žalovaného 1 vznesená nebola. Odvolací súd uvedené nepovažuje za úplne pravdivé tvrdenie, pretože z obsahu spisu vyplynulo, že právny zástupca Ústavu pamäti národa a to v čase, keď za zástupcu štátu (ako jedného zo žalovaných) bol žalobcom označovaný Ústav pamäti národa (pozn. a ďalšou stranou v konaní bol aj samotný ÚPN) vzniesol námietku premlčania voči uplatnenej náhrade škody podaním zo dňa 07. 10. 2013. V uvedenom podaní právny zástupca ÚPN namietal skutočnosť, že ÚPN nemá zákonný dôvod zastupovať štát, preto nemožno tvrdiť, že by sa vznesená námietka premlčania netýkala aj žalovaného 1, ktorého v tom čase zastupoval Ústav pamäti národa. O skutočnosti vznesenia námietky premlčania oboma žalovanými vedel aj samotný žalobca, ktorý to v podaní zo dňa 03. 12. 2013 (č. l. 167) aj uvádzal.

175. K samotnej podstate odvolací súd uvádza, že prvoinštančným súdom v tejto časti v dôsledku premlčania zamietnutej časti uplatneného nároku bola vyhodnotená vecne správne aj keď z iných dôvodov, pretože od zverejnenia nepravdivej informácie (ide o čas nadobudnutej vedomosti žalobcu o neoprávnenom zásahu, nejde o to, že zverejnenie sa považuje za neoprávnený zásah) v novembri 2004. Žalobca škodu, ktorú si uplatnil podaním zo dňa 23. 12. 2013 vo výške 166 519,61 eura v priebehu roku 2013 túto uplatnil po uplynutí objektívnej 3 ročnej premlčacej doby, ktorá uplynula od skutočnosti, ktorá započala plynutie objektívnej premlčacej doby. Nemožno brať samotnú skutočnosť začiatku neoprávnenej evidencie žalobcu pred rokom 1989, pretože evidencia bola vykonávaná tajne, bez objektívnej možnosti poškodeného sa o tom dozvedieť. Z pohľadu odvolacieho súdu ale samotná skutočnosť, že žalobca ako fyzická osoba uplatnila nárok na náhradu škody (ušlého zisku) v roku 2013 za rok 2012, kedy škoda zjavne mohla vzniknúť len advokátskej spoločnosti Advokátska kancelária JUDr. René Hudzovič, s.r.o. IČO: 36 860 697, a nie žalobcovi, postačovala na potvrdenie vecnej správnosti zamietnutia žaloby v tejto premlčaním dotknutej časti voči žalovanému 1 v dôsledku absencie aktívnej vecnej legitímácie.

176. Ďalším vecným dôvodom odvolania žalobcu bolo nezahrnutie sumy 85 519,15 eura (resp. 2 576 350 Sk) do „základu“ pre ďalší výpočet ušlého zisku. Odvolací súd už vyššie uviedol, že viaceré otázky

preukázania výšky ušlého zisku a príčinná súvislosť medzi škodou a neoprávnenou evidenciou v tomto konaní boli problematické.

177. Obdobne to platí aj o tejto v odvolaní namietanej skutočnosti nezahrnutia „príjmu“, odmeny za advokátsku činnosť. Z hľadiska hospodárnosti, keďže prvoinštančný súd vychádzal pri určovaní výšky škody z účtovných závierok hospodárskeho roka predchádzajúcemu najmä zverejneniu (TV Markízou) žalovaným 2 sprístupnenou evidenciou, odvolací súd poukazuje na samotnú výšku odmeny, ktorú žalobca obdržal od spoločnosti IMA Invest s.r.o. Predmetom zisťovania prvoinštančného súdu nebola skutočnosť za aké služby bola poskytnutá.

178. Pri hodnotení danej odmeny je treba považovať ušlý zisk ako druh majetkovej ujmy (škody), ktorá spočíva v nedosiahnutí toho, čoho by poškodený pri neexistencii škodnej udalosti za normálnych okolností, pri pravidelnom behu vecí, (poškodený) dosiahol. Ušlý zisk teda znamená stratu očakávaného prínosu. Pri posudzovaní ušlého zisku nepostačuje len pravdepodobnosť zvýšenia majetku poškodeného v budúcnosti, ale musí byť stanovené naisto, že pri pravidelnom behu vecí, pokiaľ by nebolo protiprávne konanie škodcu, mohol poškodený dôvodne očakávať zvýšenie svojho majetku. Pri výške ušlého zisku je určujúce, akému majetkovému prospechu, ku ktorému malo reálne dôjsť, zabránilo konanie škodcu, resp. o aký reálne dosiahnuteľný (nie hypotetický) prospech poškodený prišiel. Je teda nutné vychádzať z čiastky, ktorú by v predmetnom období za obvyklých podmienok poškodený získal s prihliadnutím na náklady vynaložené na dosiahnutie tohto zisku, prípadne na náklady na dosiahnutie tohto zisku potrebnými“ (NS SR sp. zn. 5 M Cdo 1/2011).

179. Odvolací súd konštatuje, že výška tejto odmeny vzhľadom na iné príjmy advokáta v tom čase sa vymykala nielen pravidelnosti u žalobcu, ale aj výška tejto sumy (suma 2 576 350 Sk v roku 2007) indikuje, že muselo ísť o výnimočnú platbu, ktorá sa naozaj v ďalšom období ani neopakovala, a preto ju nemožno považovať za pravidelnú a očakávateľnú v budúcnosti. Takto sa potom odvolací súd stotožňuje so závermi prvoinštančného súdu, keď takúto sumu nezahrnul do výpočtu, ktorý zvolil a na základe obdobia, ktoré zvolil.

180. Ďalší odvolací dôvod žalobcu spočíval v tom, že k neoprávnenému zásahu nedošlo len neoprávnenou evidenciou žalobcu ako agenta M., ale aj uchovávaním spisu - nepravdivej informácie o spolupráci s M. a verejným sprístupňovaním nepravdivej informácie o takej spolupráci.

181. Odvolací súd konštatuje, že predmetom tohto konania bola žaloba o zaplatenie peňažnej sumy (o plnenie). Predmetom „prvého“ konania (sp. zn. 6C/122/2008) boli otázky neoprávneného zásahu, teda určenia (identifikovania) neoprávneného zásahu. Pokiaľ odvolanie smeruje len voči odôvodneniu rozhodnutia, odvolanie nie je prípustné (§ 358 CSP). Ak argumenty v odvolaní v tejto otázke žalobca uviedol, možno z pohľadu žaloby o plnenie azda brať len ako tvrdené dôvody, pre priznanie vyššej sumy, potom odvolací súd poukazuje nato, že subjektívne právo, nárok, uplatnený žalobcom a jeho výška nebola podľa odôvodnenia a zistení prvoinštančného súdu závislá na skutočnosti, či súd v rámci predbežnej otázky konštatuje zásahy do práv žalobcu spočívajúce aj v iných ako neoprávnených evidenčných činnostiach. Prvoinštančný súd správne vychádzal zo skutočnosti, že výrokovo zaväzujúco (§ 228 ods. 1 CSP) v prvom konaní Okresného súdu Levice sp. zn. 6C/122/2008-308 bola určená len neoprávnená evidencia ako zásah, ktorý odôvodňoval posudzovať nároky žalobcu v tomto (druhom) konaní, preto odvolací súd považuje závery a postup prvoinštančného súdu v tejto otázke za správne.

182. Navyše, a to odvolací súd vyslovuje len z pohľadu tvrdených nárokov žalobcu, nemožno prehliadnúť, že v tomto konaní samotná evidencia (hoci ide o neoprávnený zásah, ktorý má svoju „hodnotu“) žalobcu v zložkách M. bez sprístupnenia a následného zverejnenia tejto evidencie (hoci neoprávnenej) ťažko mohla spôsobiť škodu na kredibilitu poškodeného, pretože samotná evidencia (len vo vzťahu ku ktorej sa posudzovali nároky žalobcu prvoinštančným súdom) nemohla vyvolať tvrdený ušlý zisk v tejto posudzovanej zložke (zložkách), ktorá (ktoré) je (sú) predmetom odvolacieho konania. V neskoršom (druhom) konaní nebolo možné podľa názoru odvolacieho súdu záver o druhu neoprávneného zásahu revidovať.

183. Odvolací súd na základe vyššie uvedeného postupom podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil napadnutý zamietajúci výrok vo vzťahu k žalovanému 1.

184. Pokiaľ išlo o rozhodnutie prvoinštančného súdu o náhrade trov konania je treba poukázať na aplikáciu aplikáciu ust. § 257 CSP, ktorá môže byť odôvodnená tým, že prísna aplikácia ustanovení o náhrade trov konania by mohla v konkrétnych prípadoch viesť k nežiaducim tvrdoším zákona. Zákon preto stanovuje všeobecné podmienky, za ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k zmierneniu dôsledkov

právnych noriem upravujúcich platenie a náhradu trov konania. Toto zákonné ustanovenie dopadá na tú stranu, ktorá by inak mala právo na náhradu trov konania. Predpokladom jeho použitia je existencia dôvodov hodných osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov inak úspešnej strane a existencia výnimočnosti daného prípadu. V prvom rade treba prihliadnuť najmä na okolnosti, či strana, ktorej sa priznáva náhrada trov konania, uviedla skutočnosti a dôkazy pri prvom úkone, ktorý mu patril. K dôvodom hodným osobitného zreteľa môže dôjsť vo vzťahu k určitým druhom konania alebo určitej procesnej situácie. Dôvody hodné osobitného zreteľa sa môžu týkať sociálnej situácie strán. V takomto prípade je potrebné pri posudzovaní okolností hodných osobitného zreteľa prihliadať na osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery oboch (všetkých) strán, teda nielen toho, koho by postihovala povinnosť nahradiť trovy, ale aj toho, ktorého majetková sféra by bola použitím výnimočného ustanovenia dotknutá. Do úvahy treba brať tiež také okolnosti, ktoré viedli k súdnemu uplatneniu nároku a prihliadnuť i na postoj účastníkov v konaní.

185. Vo vzťahu k odvolaním žalobcu dotknutým výrokom o náhrade trov prvoinštančného konania (žalobca napádal priamo výrok o priznaní žalovanému 2 právo na náhradu trov konania, zostávajúca časť výrokov o náhrade trov konania je závislým výrokom) je treba poukázať na základ výčitiek žalobcu voči napadnutému rozsudku, ktorý sa dožadoval aplikácie § 257 CSP vo vzťahu k žalovanému 2.

186. Odvolací súd sa nestotožňuje s argumentáciou žalobcu v tom, že skutočnosť „vtedy platnej“ praxe ohľadne určovania zodpovedného subjektu za neoprávnené zásahy - neoprávnenej evidencie v zložkách M. mala bez ďalšieho spôsobiť, že by bolo nespravodlivé (a teda že by existoval dôvod hodný osobitného zreteľa) ak by bol zaviazaný na úhrady trov konania žalovaného 2. Odvolací súd uvádza, že je pravdou, že za určitých okolností by uvedená skutočnosť mohla mať vplyv na aplikáciu § 257 CSP, ale v tomto prípade pod vplyvom ďalších skutočností záver o nespravodlivosti na mieste podľa názoru odvolacieho súdu nie je. Ďalšou skutočnosťou je to, že okruh žalovaných určoval žalobca, pričom takmer od začiatku tohto konania boli žalované dva subjekty. To znamená, sám žalobca musel vedieť, že potencionálne obaja a určite jeden zo žalovaných pasívne vecne legitimovaný nie je. Preto, či by výsledok skončil so záverom o pasívnej vecnej legitimácii jedného alebo druhého žalovaného, vždy by existoval argument pre osobitné dôvody hodné zreteľa podľa žalobcu. Odvolací súd poukazuje na výsledok konania, ktorý uzavrel, že pasívne vecne legitimovaný je žalovaný 1 a nie žalovaný 2. Za výsledok zodpovedajú strany sporu, v tomto prípade žalobca. Iné dôvody odvolacím súdom pre aplikáciu ust. § 257 CSP vo vzťahu k žalovanému 2 zistené neboli. Vo vzťahu k závislému výroku o náhrade trov konania žalobcu a žalovaného 1 odvolací súd poukazuje na odôvodnenie o porovnateľnom pomernom výsledku z hľadiska úspešnosti a nepriznaní náhrady žalobcovi, či žalovanému 1. Výroky o náhrade trov konania napadnutého rozsudku teda odvolací súd ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

187. Podľa § 396 ods. 1 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

188. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

189. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP tak, že úspešným žalovaným 1 a 2 voči žalobcovi priznal náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu z dôvodu neúspechu žalobcu v odvolacom konaní s tým, že obdobne platí argumentácia ohľadne neexistencie dôvodu na aplikáciu ust. § 257 CSP vo vzťahu k žalovanému 2 v odvolacom konaní, resp. žalovanému 1. Žalobca poznal právny názor a výsledok rozhodnutia prvoinštančného súdu, pričom trval na odvolaní voči žalovanému 2 a ani samotná skutočnosť predchádzajúceho právneho názoru na pasívnu vecnú legitimáciu za situácie žalovania dvoch subjektov nezakladá dôvod hodný osobitného zreteľa.

190. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta Civilného sporového poriadku v spojení s § 3 ods. 9 posledná veta zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).